

18. ČÍSLO / VII. ROČNÍK

7 Kč (8,50 Sk)

2. KVĚTNA 1999

Z obsahu:

**Svědčit o Otcí:
křesťanská odpověď
ateismu**

Jan Pavel II. při
generální audienci
14. dubna 1999
– strana 2 –

Bernadettin růženec

»Neuměla jsem nic
než růženec...«
– strana 4 –

Regina coeli

Rozjímání o Mariině
velikonoční radosti
– strana 6 –

Zpovědnice a oltář

Otec Pio pozdvižen
k úctě oltáře
– strana 7 –

**Slovo „Církev“
znamená „Pánova“**

K návrhu „Ústavy“
katolické církve
– strana 8 –

Smutné zkušenosti

Je třeba změnit
smýšlení
– strana 9 –

**Aby bylo na zemi
jako v nebi**

Slavný růženec
se Svatým otcem
– strana 12 –

**Co vlastně řekl
poslanec Tollner?**

Na aktuální téma
– strana 13 –

SEDM DNŮ MARIE Z NAZARETA V ČESKÉ REPUBLICCE

10. – 16. května 1999

Praha – Panna
Maria Sněžná
10. 5. 1999 – 17.00 hod.

Příbram – Svatá hora
10. 5. – 22.00 hod
noční bdění
11. 5. – 9.00 hod.
mše svatá

Hradec Králové –
katedrála
12. 5. – 9.00 hod.

Ostrava – ktadrála
12. 5. – 18.00 hod.
noční bdění

Velehrad
14. 5. – 10.00 hod.

Koclířov u Svitav
ČM Fatima
14. 5. – 22.00 hod.
noční bdění
15. 5. – celodenní program

Křtiny u Brna
15. 5. – 18.00 hod.

Brno – katedrála
16. 5. – 10.00 hod.
rozloučení s putovní sochou

Svědčit o Otci: křesťanská odpověď ateismu

Náboženská orientace člověka pramení z jeho přirozenosti jakožto stvořené bytosti, a proto prahne po Bohu, který jej stvořil ke svému obrazu a podobnosti (srov. Gn 2,17). II. vatikánský koncil učí, že »zvláště významně je důstojnost člověka založena v jeho povolání ke společenství s Bohem. K rozhovoru s Bohem je člověk zván již od svého vzniku: existuje totiž jenom proto, že ho Bůh z lásky stvořil a neustále z lásky zachovává; jen tehdy žije plně podle pravdy, když tuto lásku svobodně uznává a odevzdává se svému Stvořiteli«. (GS 19)

Cesta, která vede lidské bytosti k poznání Boha Otce, je Ježíš Kristus, vtělené Slovo, které k nám přichází mocí Ducha svatého. Jak jsem zdůraznil v předchozích katechezích, takové poznání je autentické a úplné, jestliže se neomezuje pouze na osvojení rozumem, nýbrž **zahrnuje podstatným způsobem celou lidskou osobu**. Ta má dát Otci odpověď víry a lásky s vědomím, že ještě dříve, než my jej poznáme, On nás již znal a miloval (srov. Gal 4,9; 1 Kor 13,12; 1 J 4,19).

Místo k Bohu pryč od Boha

Bohužel toto vnitřní a podstatné spojení s Bohem, narušené skrze hřích prarodičů na samém počátku dějin, prožívá člověk křehkým a rozporným způsobem, ohrožovaným pochybnostmi a přerušovaným často hříchem. Současná epocha pak zakusila zvláště ničivé formy ateismu »teoretického« i »praktického« (srov. Fides et ratio 46-47).

Zhoubným se jeví především sekularismus se svou lhostejností vůči otázkám o posledních věcech a o víře: sekularismus fakticky představuje model člověka totálně odpoutaného od vztahu k Transcendentnu. »Prak-

tický« ateismus se tak stává trpkou a konkrétní skutečností. Jakkoliv je pravdou, že se projevuje především v civilizacích ekonomicky a technicky nejpokročilejších, jeho důsledky se rozšiřují také do těch podmínek a kultur, které proces svého rozvoje teprve nastupují.

Bezbožná modloslužba

Je třeba dát se vést Božím slovem, abychom mohli rozpoznat tuto situaci současného světa a odpovědět na obtížné otázky, které klade. Když vycházíme z Písma svatého, můžeme hned konstatovat, že se nezmiňuje o ateismu »teoretickém«, ale zabývá se zavržením ateismu »praktického«. Žalmista obviňuje z pýchy toho, kdo si myslí: *Bůh není* (Ž 14,1), a podle toho se chová: *Všichni se zkažili, dělají odporné věci; nikdo nedělá dobro*. (Tamt.) V jiném žalmu je pranýřován *nestydatý bezbožník, který pohrdá Hospodinem, když říká: »Bůh se o to nestará. Bůh není*. (Ž 10,4)

Spíše než o ateismu mluví Písmo sv. o bezbožnosti a modloslužbě. Bezbožník a modloslužebník je ten, kdo **dává před Bohem přednost řadě lidských výrobků**, které klamně pokládá za božské, živoucí a činné. Nemohoucnosti model a současně s nimi i těm, kteří je vyrábějí, jsou věnovány dlouhé přísné výtky proroků. S dialektickou důkladností stavějí do protikladu prázdnotu a netečnost model zhotovených člověkem a moc Boha Stvořitele a Divo tvůrce (srov. Iz 44,9-20; Jr 10, 1-16).

Toto učení dosahuje ještě širšího rozvinutí v knize Moudrosti (srov. Md 13-15), kde je představena cesta, kterou pak připomene sv. Pavel (srov. Řm 1, 18-23), cesta poznání Boha ze stvořených věcí. **Být »ateistou« znamená tedy nepoznávat pravou povahu stvořené sku-**

tečnosti, nýbrž tuto skutečnost absolutizovat, a tím tedy »klanět se jí jako bohu«, místo aby byla považována za stopu Stvořitele, která vede k němu.

Východiska současného ateismu

Ateismus se dokonce může stát formou **netolerantní ideologie**, jak to ukazují dějiny. Poslední dvě století poznala proudy teoretického ateismu, které popíraly Boha ve jménu domně-

lé absolutní autonomie buďto člověka, přírody nebo vědy. Právě toto zdůrazňuje Katechismus katolické církve: »Často má ateismus svůj základ v **nesprávném pojetí lidské autonomie** vyhocené až k odmítnutí jakékoliv závislosti na Bohu.« (2126)

Tento systematický ateismus se prosazoval po celá desetiletí a nabízel iluzi, že vyloučením Boha se člověk stane svobodnějším jak psychologicky, tak sociálně. Zásadní námitky směřující především vůči Bohu Otci se soustřeďují kolem ideje, že náboženství představuje pro člověka hodnotu typu kompenzace. Když dospělý člověk odhodil obraz pozemského otce, projektuje prý do Boha potřebu mocnějšího otce, od kterého se musí opět osvobodit, protože prý brání procesu dospívání lidských bytostí.

Postoj Církve k ateismu

Jaký je postoj Církve vůči formám ateismu a jejich ideo-

logickým motivacím? Církev nepohrdá seriózním studiem psychologických a sociologických složek náboženského fenoménu, ale rozhodně odmítá takovou interpretaci, jako by religiozita byla projekcí lidské psychiky nebo výsledkem sociologických podmínek. Autentická náboženská zkušenost skutečně není projevem infantilismu, nýbrž vyzrálým a ušlechtilým postojem přijetí Boha, což odpovídá nezbytnosti globální-

ho smyslu života a vede k odpovědné angažovanosti za lepší uspořádání společnosti.

Koncil dospěl k závěru, že ke vzniku ateismu mohli přispět i věřící tím, že ne vždy představovali přiměřeně tvář Boha. (Srov. GS 19; KKC 2125)

Z tohoto pohledu je nejvíce přesvědčující odpovědí na ateismus právě **svědectví o pravé tváři Boha Otce**. To samozřejmě nevylučuje, nýbrž vyžaduje představení racionálních důvodů poznání Boha. Bohužel tyto důvody jsou často zamlženy podmínkami způsobenými hříchem a složitými kulturními okolnostmi. Nejúčinnější cestou, jak ukázat lidem Boží dobrotu, aby postupně poznali jeho milosrdnou tvář, je tedy **hlásání evangelia podpořené svědectvím inteligentně praktikované lásky**. (Srov. GS 21)

L'Osservatore Romano
15. 4. 1999

Mezititulky a zvýraznění
redakce Světla

Nejvyšší ústava

Zamyšlení nad nedělními
liturgickými texty

**Kdo věří ve mne, i on bude činit
skutky, která já činím**

Když nám Ježíš ukázal, jak je třeba přejít skrze utrpení a smrt ke slávě, nastává pro nás čas, abychom se i my vydali věrně za ním. Boží slovo, které dnes slyšíš, je velkým povzbuzením pro nastávající cestu kříže.

Evangelium tě vrací do večeradla, ve kterém při poslední večeři zavládla více než smutná nálada. Pán již předpověděl, že jeden z jeho apoštolů jej zaprodá a druhý třikrát zapře. On sám se pak loučí před svým odchodem. Ale uprostřed zklamání, nejistoty a strachu zaznívá jako protiváha Ježíšova povzbuzující výzva: *Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí.*

Petrovi se tehdy ještě zdálo, že je plný statečnosti a síly. Co umí strach a nepřátelské prostředí udělat se sebevědomým učedníkem, poznal bolestně již za krátký čas. Přijmi jeho slova, která ti píše ve svém prvním listě, jako výsledek hluboce a trpce prožité zkušenosti. Stádo věrných, které mu Ježíš svěřil, stojí před nejtěžší zkouškou krutého pronásledování a nyní je na něm, nejvyšším pastýři, aby je povzbudil tak, jak Pán povzbuzoval před svým odchodem své věrné: *Nedivte se, že musíte procházet očistnou výhň. Přišel totiž čas, aby začal soud od Božího domu. Začíná-li však napřed od nás, jak teprve dopadnou ti, kteří se zdráhali poslušně přijmout Boží evangelium.*⁽¹⁾ Pros Ducha svatého, abys plně pochopil, co to opravdu znamená **poslušně přijmout evangelium.**

Nyní již Petr velmi dobře ví, kde je spolehlivá opora a jediná naděje: *Připojte se k Pánu, k živému kameni.* Toto spojení má dvojí důvod: Je to Kámen, který vítězně prošel *očistnou výhň.* Tento Kámen je nyní pro tebe jako obětní oltář, na kterém máš *přinášet Bohu příjemnou oběť pro Ježíše Krista.* To je totiž skutečný smysl tvé příslušnosti ke *svatému kněžství:* aby se celý tvůj život stal jedinou modlitbou a obětí.

Je mnoho těch, kteří tuto víru a tuto podstatu královského kněžství *odhodili.* A protože nevěří v potřebu poslušnosti a oběti, stal se pro ně Kristův život *balvanem, přes který klopýtají a narážejí.* Hledají si své výmluvy a své cesty, ale je jen jedna cesta, a tou je Kristus ukřížovaný.

Namlouvají sobě i druhým, že každý může mít svou pravdu, ale je jen jedna pravda, a tou je Ježíš ukřížovaný. Libují si, že objevili, co je to život, ale není jiného života než život v Ježíši Kristu ukřížovaném a vzkříšeném z mrtvých. To všechno jen proto, že ačkoliv se počítají mezi věřící, ve skutečnosti *odmítli přijmout víru,* to znamená přijmout a životem uskutečnit skutečný smysl našeho znovuzrození v Ježíši Kristu.

Nikdo nepřichází k Otci, leč skrze něho. Jeho cesta, jeho pravda a jeho život spočívají v tom, že *sám od sebe ani nic nemluví.* Dal se tak Otcí k dispozici, že v něm *jedině Otec činí své skutky.* Toto dokonalé a bezvýhradné sebezapření a sebedarování Otcí dosahuje takového stupně, že vlastně *ten, kdo vidí Ježíše, vidí Otce.* Ježíš se neobětoval teprve na kříži, od svého počátku svého pozemského života přinášel dokonalou oběť tím, že se *zřekl sám sebe, ponížil se a byl poslušný.*⁽²⁾ Říká přece výslovně: *Já sám ze sebe nemohu dělat nic. Nehledám vůli svou, ale vůli toho, který mě poslal.*⁽³⁾

To je víra, jakou je třeba uvěřit v Ježíše Krista: víra, že tvůj život má být životem poslušnosti, životem modlitby a oběti, dokonalé odevzdanosti Otcí. Bez takové víry se jen klopýtá. Jestliže naopak z takové víry vychází tvá modlitba, pak Ježíš opravdu může *udělat všechno, oč prosíš, aby byl Otec oslaven v Synovi.*⁽⁴⁾ Jestliže touto vírou věříš v Ježíše, pak také *budeš konat skutky, které on koná, ba ještě větší skutky.*

To je Ježíšova nejvyšší ústava, podle níž je budován jeho duchovní chrám. Jakých práv by ses potřeboval domáhat, když jsi byl povolán ke svatému královskému kněžství, abys spolu s živým základním Kamenem z *popudu Ducha přinášel Bohu příjemné oběti?* Kdo zapomněl na toto nejvyšší právo a na tuto nejsvětější ústavu, zbytečně jen klopýtá a bude o zavržený úhelný kámen *narážet,* dokud buď v něj takto neuvěří, nebo dokud se o něj neroztráží.

Pane Ježíši, děkuji ti, že jsi mi ukázal *kam jdeš,* abych *mohl znát cestu,* děkuji ti, že *jsi mě povolal ze tmy k obdivuhodnému světlu. Radujte se, spravedliví, z Pána, jeho slovo je správné. Miluje spravedlnost a právo, země je plná jeho milosti.*⁽⁵⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ 1 Pt 4,17; ⁽²⁾ srov. Flp 2,7n; ⁽³⁾ J 5,30

⁽⁴⁾ J 14, 12; ⁽⁵⁾ srov. resp žalm 33

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 6,1–7

V těch dnech, když počet učedníků rostl, začali helénisté projevat proti Hebrejům nespokojenost, že prý jejich vdovy jsou při každodenním podělování zanedbávány. Dvanáct (apoštolů) proto svolalo veškeré množství učedníků a řekli: „Nebylo by správné, abychom my zanedbávali Boží slovo a sloužili při stole. Proto, bratři, vyberte ze svého středu sedm mužů, kteří mají dobrou pověst a jsou plní Ducha a moudrosti, a my je ustanovíme pro tento úkol. My však se chceme nadále věnovat modlitbě a službě slova.“ Ten návrh se zalíbil celému shromáždění. Vyvolili tedy Štěpána, muže plného víry a Ducha svatého, dále Filipa, Prochora, Nikanora, Timona, Parmena a Mikuláše, proselytu z Antiochie. Postavili je před apoštoly, a oni na ně za modlitby vložili ruce. Boží slovo se šířilo stále více a počet učedníků v Jeruzalémě velmi rostl. Také velké množství kněží poslechlo a přijalo víru.

2. čtení – 1 Petr 2,4–9

Milovaní! Přistupujte k Pánu, k živému kameni, který lidé sice odhodili, ale který je v Božích očích vyvolený a vzácný, a vy sami se staňte živými kameny pro duchovní chrám, svatým kněžstvím, které z podnětu Ducha přináší oběti Bohu příjemné skrze Ježíše Krista. V Písmě o tom stojí: „Hle, kladu na Sión kámen vyvolený a vzácný, kámen nárožní. Kdo v něj uvěří, jistě nebude zklamán.“ Vám tedy, protože věříte, přináší čest, ale těm, kdo nevěří, je to kámen, který lidé při stavbě odhodili, ale právě on se stal kvádrem nárožním, kamenem, na který se naráží, balvanem, přes který se klopýtá. Narážejí na něj, protože odmítli přijmout víru. K tomu také byli určeni. Vy však jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid patřící Bohu jako vlastnictví, abyste rozhlašovali, jak veliké věci vykonal ten, který vás povolal ze tmy ke svému podivuhodnému světlu.

Evangelium – Jan 14,1–12

Ježíš řekl svým učedníkům: „Ať se vaše srdce nechvěje! Věřte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků. Kdyby nebylo, řekl bych vám to. Odcházím vám připravit místo. A když odejdu a připravím vám místo, zase přijdu a vezmu si vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já. Cestu, kam já jdu, znáte.“ Tomáš mu řekl: „Pane, nevíme, kam jdeš. Jak můžeme znát cestu?“ Ježíš mu odpověděl: „Já jsem cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. Kdybyste znali mne, znali byste i mého Otce. Nyní ho už znáte a viděli jste ho.“ Filip mu řekl: „Pane, ukaž nám Otce – a to nám stačí.“ Ježíš mu odpověděl: „Filipe, *Pokračování na straně č. 4*

Bernadettin růženec

V roce, kdy si připomínáme 120. výročí úmrtí Bernadetty Soubirous, je postava této neobyčejné světice obzvláště významná, protože poselství Matky Boží z Lurd ve své naléhavosti, strážlivosti a prostotě je více než aktuální uprostřed celé záplavy poselství, o jejichž pravosti nemohou mít věřící přehled a nemohou je posoudit. Na příkladu sv. Bernadetty s jejím životem modlitby naplněným prostítkou spiritualitou nám Bůh ukazuje, že si pro svá autentická poselství může posloužit těmi nejjednoduššími nádobami.

Kdybychom se Bernadetty zeptali, jak má vypadat dobrá modlitba, asi by nám odpověděla: »Vezmi svůj růženec a modli se pozorně od znamení kříže až po poslední Sláva Otci, a obdržíš všechno, co potřebuješ, aby ses stal lepším.« Neboť Bernadetta sama jednou řekla: »Neuměla jsem nic než růženec.«

Její kmotra nás informuje: »Bernadetta uměla jen Otče náš, Zdrávas a Věřím. Do školy chodila jen výjimečně, protože jako nejstarší musela pečovat o mladší sourozence, a tak chodila do školy jen krátce. Proto se ani nenaučila číst a psát a místo modlitebních knížek používala jen růženec.«

Víme, že když pobývala u své chůvy, několik kilometrů od Lurd, musela opatrovat ovce. Zatímco hlídala stádo, postavila si pod jedním kaštanem malý oltáříček, ozdobila jej malým obrázkem Panny Marie a modlila se svůj růženec tak, jak byla zvyklá.

Také v den prvního setkání s Matkou Boží v jeskyni Massabielle ve čtvrtek o masopustu 11. února měla u sebe svůj růženec. (Není bez zajímavosti, že kalendář letošního roku se přes-

ně shoduje s kalendářem roku lurdských zjevení.)

»Když jsem se rozhlédla po jeskyni, uviděla jsem Paní v bílém... myslela jsem, že stojím před preludem a protřela jsem si oči; ale marně; viděla jsem stále stejnou Paní; strčila jsem ruku do kapsy, vzala jsem svůj růženec a chtěla jsem udělat kříž, ale marně; nemohla jsem zvednout ruku k čelu... Paní vzala růženec, který jsem měla v ruce, a udělala znamení kříže. Pak jsem se o to pokusila znovu a už jsem mohla kříž udělat. Zkusila jsem to ještě jednou a šlo to. Jakmile jsem se poznamenala křížem, ztratilo se velké dojetí, které mě přepadlo. Vrhla jsem se na kolena a modlila jsem se růženec v přítomnosti oné krásné Paní...«

Všichni, kteří od té chvíle viděli Bernadettu při modlitbě, vypravují, jak jim tato modlitba zprostředkovala pocit nadpřirozené přítomnosti.

I při druhém zjevení 14. února se Bernadetta modlila svůj růženec. Na konci prvního dekátku zvolala: »Podívejte se tam, ona nese růženec na své pravé ruce! Dívá se na nás.« Tehdy pokropila Paní svěcenou vodou, jak jí poradili. Pak se

modlila svůj růženec, až po druhé větě upadla do extáze, která byla tak hluboká, že ji museli násilím odnést do nedalekého mlýna. Když nabyla vědomí, řekla: »Viděla jsem nádhernou Paní. Měla přes ruku růženec a ruce měla sepjaté.«

Při dalším zjevení tomu bylo opět tak: Matka Boží se zjevila, zatímco Bernadetta se modlila růženec. Až dosud byl růženec na počátku každého setkání; někdy měla Bernadetta čas, aby se jej pomodlila celý, někdy byla modlitba přerušena extází; někdy pokračuje modlitba v průběhu extáze. Po extázi dokončila Bernadetta celou modlitbu, jestliže ji již dříve neskončila.

Pak došlo 25. března k setkání, při kterém řekla Paní své jméno. Když Bernadetta pocítila volání, aby přišla k jeskyni, a přispěchala tam, Paní již byla na místě. »Když jsem si před ní klekla, omlouvala jsem se za své zpoždění. Dobrotivě, jako vždy, mi dala hlavou na srozuměnou, že nepotřebuje žádnou omluvu. Dala jsem najevo celou svou náklonnost, úctu a štěstí, které jsem pocítovala, že ji opět vidím. Když jsem před ní otevřela celé své srdce, začala jsem se modlit růženec.«

Zjevení k ní přistoupilo blíže. Bernadetta povstala a šla až k samému výklenku a odvážíla se položit otázku: »Můžete mi, prosím, říct, kdo jste?« Na tuto otázku odpověděla Paní úklonem a úsměvem. Bernadetta se zeptala podruhé, »se sepjatýma rukama a s vědomím, že není hodna, aby jí odpověděla«. Teprve na třetí otázku Paní náhle rozejpala své paže, které pak poklesly, jak to vidíme také na zázračné medailce, a alabastrový, zlatem zdobený růženec se dotkl její levé ruky. Pak ruce znovu sepjala, zkrřížila na prsou a řekla chvějícím se hlasem: »Já jsem Neposkrvněná Početí!« To byla poslední slova, s nimiž se obrátila na Bernadettu.

Ještě dvakrát zavolala Bernadettu k jeskyni: ve středu 7.

»NEUMĚLA JSEM NIC NEŽ RŮŽENEC.«

dubna, kdy plamen svíčky několik minut olizoval Bernadettiny prsty, aniž by je spálil. A konečně naposled 16. července: »Nikdy předtím nevypadala tak krásně!« řekla Bernadetta. To bylo její poslední rozloučení.

Bernadetta je zdánlivě stále nevědomé děvče, které se s obtížemi učí trochu číst a psát. Její spolužačka, která byla o pět let mladší než Bernadetta a která jí pomáhala při výuce katechismu, aby mohla přistoupit k prvnímu svatému přijímání, vypravuje: »Pan Pomian, kněz, který vedl přípravu, se jí zeptal v mé přítomnosti: »Co umíš? Otče náš, Zdrávas a Vyznání víry? Tak umíš dost, aby ses mohla modlit svůj růženec. Pak jí položil dvě první otázky z malého katechismu: »Kdo nás stvořil a kdo nám dal život? Proč nás stvořil?« Bernadetta na to dala uspokojivou odpověď. Mohla tedy ve čtvrtek 3. června 1858 na svátek Božího Těla přistoupit k prvnímu svatému přijímání díky znalosti sv. růžence.

Znamení kříže, Otče náš, Zdrávas a Sláva Otci nacházely u Bernadetty hlubokou odezvu. To, co tyto modlitby obsahují jako tajemství, stalo se v Bernadettině srdci jistotou,

LITURGICKÉ ČTENÍ – pokračování ze str. 3

tak dlouho jsem s vámi a neznáš mě? Kdo viděl mne, viděl Otce. Jak můžeš říci: „Ukaž nám Otce“? Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec je ve mně? Slova, která k vám mluvím, nemluvím sám ze sebe; to Otec, který ve mně přebývá, koná své skutky. Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně. Když nevěříte, věřte aspoň pro ty skutky. Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i ten bude konat skutky, které já konám, ba ještě větší bude konat, protože já odcházím k Otci.“

neboť je říkala a o nich uvažovala tváří v tvář Matce Boží.

Bernadetta věděla z vlastní zkušenosti: Maria je *Neposkvrněné Početí*, zcela čistá bytost, plná světla, která je nekonečně zarmoucená pro lidské hříchy. Bernadetta pochopila něco z nekonečné krásy milosti a z ošklivosti hříchu. »Modlete se za hříšníky!« – Tato slova, která jí Matka Boží řekla v úterý 23. února, vtiskla se do jejího srdce nesmazatelně, takže se **modlitba a oběti za hříšníky staly jejím dalším celoživotním povoláním.**

Méně známé je, že Bernadetta byla hluboce niternou prosebnicí, která měla charisma předpovídat kněžím a sestřám budoucnost: »Stanete se dobrou řádovou sestrou.« – »Nedělejte si starosti, stanete se knězem, budete mnoho trpět, ale nakonec budete slavným kazatelem.« Takové a podobné předpovědi se vždy vyplnily.

Odkud měla Bernadetta jistotu, že mohla říkat takové věci? V jejím deníku z r. 1873 nacházíme jednu modlitbu k opuštěnému Ježíši, která nám dává nahlédnout do tohoto tajemství. Bernadetta mohla předvídat budoucnost s jistotou jen proto, že měla podíl na Kristově opuštěnosti a on ji nesl a osvětloval. Až sem dospěla díky nejprostší modlitbě svatého růžence.

O Ježíši, ty jsi byl zcela opuštěný, a přece jsi útočištěm opuštěných duší. Kéž mě Tvoje láska naučí, že Tvoje opuštěnost mi dává sílu, abych se naučila nést vlastní opuštěnost. Vím, že pro mne není větší opuštěnosti než ta, že bych nemohla mít účast na Tvé opuštěnosti. Ale jako jsem skrze Tvou smrt přijala život a Tvoje utrpení mě osvobodilo od trestů, které jsem zasloužila, tak působí Tvoje opuštěnost, že nebeský Otec mě nikdy neopustí, nýbrž že mi není nikdy blíže než právě v opuštěnosti.

Der Fels 4/99

Překlad -lš-

Putování svaté Panny z Nazareta

Ve dnech 10. – 16. května bude naší vlastní putovat milostná socha Panny Marie z Nazareta, která je v tomto roce na cestě všemi kontinenty.

V posledním roce přípravy na Velké jubileum, který je věnován Bohu Otci, »vyvstává před očima věřících **přesvatá Maria**, vyvolená Otcova dcera, jako **dokonalý vzor lásky k Bohu i k bližnímu.** Jak sama vyznává ve velepisni »Magnificat«, *veliké věci s ní učinil ten, který je mocný a jehož jméno je svaté* (srov. Lk 1,49). Otec si vyvolil Marii **k jedinečnému poslání** v dějinách spásy: aby byla Matkou očekávaného Spasitele. Panna také pohotově a ochotně odpovídala na Boží volání: *Jsem služebnice Páně.* (Lk 1,38) Její mateřství, které započalo v Nazaretu a vyvrcholilo v Jeruzalémě pod křížem, **bude v tomto roce vnímáno jako naléhavá výzva určená všem Božím synům, aby se vrátili do Otcova domu a naslouchali přitom jejímu mateřskému hlasu: Udělejte všechno, co vám řekne.« (J 2,5; TMA 54)**

Maria je nerozlučně spjata s dvoutisíciletým jubileem, neboť to byla ona, která na počátku novozákonní epochy počala a porodila Božího Syna. Není možno oslavovat jeho příchod na svět a nemyslet na Marii. Proto se naše oči obrací k Nazaretu, kde Maria svou pokornou poslušností otevřela Bohu cestu na zem a počala jej z Ducha svatého. Odtud s Božím Synem v mateřském lůně putovala nejdříve ke své příbuzné, aby se již zde osvědčila jako Prostřednice milostí, jak dosvědčila Alžběta i dítě v jejím lůně. Alžběta osvěcená Duchem svatým vnímala její příchod jako velikou nezaslouženou milost. (Srov. Lk 41-45) Z Nazareta pak Maria vykonala dlouhou a namáhavou cestu do Betléma, aby zde, *jak je psáno u proroka* (Mt 2,5), porodila Krále.

Jako před dvěma tisíci lety, Maria se i v těchto dnech vyda-

la na cestu a spěchá do našich měst (srov. Lk 1, 39), aby nás pozdravila. Jaká je to pro nás radost, že ji můžeme přivítat jako *požehnanou mezi ženami*, aby i u nás zapěla svůj chvalozpěv na dobrotivého Otce, *kteřý pamatoval na své milosrdenství, když shlédl na svou nepatrnou Služebnici a učinil veliké věci.* (Tamt.)

Uprostřed měsíce, který je celý zasvěcen Marii, bude sedm dní putovat naší vlastní od města k městu. Přejde k nám jako zářivá jitřenka vzcházejícího Božího milosrdenství, které nás chce *nasytit dobrými věcmi* (Lk 1,53). Je to vzácná příležitost, abychom spolu s ní *velebili Hospodina a jásali v Bohu, svém Spasiteli*, ale také abychom ji *blahoslavili* a děkovali jí, *že uvěřila* a stala se Matkou Spasitele i Matkou naší.

V tomto vzácném čase milosti ji nenecháme samotnou ani v noci a šestkrát budeme spolu s ní *jednomyslně setrvávat na modlitbách* a v bdění trávit noc, tak jako ona ji probděla, promodlila a proklaněla v Betlémě, když porodila Spasitele, tak jak ji probděla a proplakala, když jej ze svého mateřského klínu uložila do hrobu ve skále a v samotě a modlitbách čekala na jeho zmrtnýchvstání, jak ji probděla v modlitbách spolu s apoštoly v předvečer Letnic, když očekávala nový příchod svého Snoubence.

Budeme ji prosit, aby i z nás učinila *nepatrné služebníky a služebnice*, aby se nás Pán *ujal a pamatoval na své milosrdenství.* Budeme ji prosit za všechny ty, kteří *ve svém srdci smýšlejí pyšně*, aby jejich srdce přetvořila podle svého Neposkvrněného Srdce.

Maria je Matkou Církve. Je jejím obrazem a počátkem. Není tedy Církve mimo Marii. Tak

jako jen skrze ni se Slovo stalo tělem, tak i Církev, Kristovo mystické tělo, se zrodila jen díky jejímu mateřství. Maria předchází Církev jako dokonalý vzor víry, lásky a spojení s Bohem. V ní došla Církev k dokonalosti bez poskvrny. Odsovovat Marii stranou, aby nebyla překážkou sjednocení s odloučenými bratry, znamená ve skutečnosti naopak vytvářet nepřekonatelnou překážku skutečného sjednocení. Za toto opravdové sjednocení v jediné Církvi Kristově, v Církvi, jejíž Matkou a pravzorem je Maria, budeme se modlit při její milostiplné návštěvě.

Budeme volat spolu s Marií: Pane a Bože, jsme tvoji služebníci, ať se s námi stane podle tvého slova!

-lš-

Regina coeli

Rozjímání o Mariině velikonoční radosti

Ve velikonočním jásavém zpěvu ke cti Panny Marie zaznívá to, co Matka Boží prožila a vytrpěla od andělova zvěstování a co se nyní změnilo v Magnificat velikonočního rána. Je to výsledek zkušenosti, že Bůh splnil svá zaslíbení. Maria prožívá tuto velikonoční radost jako předobraz Církve za všechny lidi naplněné velikonoční vírou.

Jsou zpěvy, které jsou neodmyslitelnou součástí církevní liturgie, a k nim patří nesporně mariánská antifona *Regina coeli* – Raduj se, nebes královno; jsou to klasické texty, které jsou ohlasem víry Církve svou formou a i svým obsahem.

Musíme si připomenout velkopáteční večer, abychom mohli pochopit poselství *Regina coeli*. Onen večer stojí Maria před naším zrakem jako Pieta: drží mrtvého Syna na svém klíně, který jako »Hostia« – obětní dar – dal na kříži život za naše hříchy. Maria je v tomto okamžiku celou Církví: staví nám před oči, že Kristus je vše, co nám může dát, a že Církev, jejíž předobrazem je, je jen jediná, kdo nám může a musí ukázat Ježíše. V této bolestné hodině bolestné Matky (a celé Církve) připomíná si Maria Gabrielova slova: *Vždyť u Boha není nic nemožného.* (Lk 1,37)

Regina coeli přijímá tuto Boží dynamiku. Nejdříve se má radovat Maria, ta Maria, která se po Ježíšově zmrtnýchvstání stává Královnou nebe. Maria první ze všech lidí, neobtěžená dědičnou vinou, odchází domů k božskému Otci a tato velikonoční událost ji povyšuje jako Matku Páně na nebeskou Královnu. Nyní prožívá skutečnost, že Boží slovo nikdy nepozbývá síly; Boží slovo pozvedá člověka nad všechny lidské představy a síly.

Radost, kterou nyní Maria přijímá ve velikonoční skutečnosti, překračuje všechno, co člověk může jako radost prožít. Tato radost je přiměřenou odpovědí na překonání smrti, říše odsouzení.

Radost stát se Matkou Páně a porodit Mesiáše je jen předehrou velikonoční radosti, jakou si nyní Maria zasloužila od svého zmrtnýchvstalého Syna.

Pozdrav Gabriela, Božího posla tehdy v Nazaretě, v němž byla Maria nazvána milostiplnou, se nyní dokonale naplňuje. Ježíšovým zmrtnýchvstáním je povznesena i Maria: byla vyzdvížena jako pokorná služebnice, jak to vyzpívala v Magnificat.

Toto její povznesení se vztahuje zpětně k jejímu »Fiat« v Nazaretě. Stala se hodnou nosit v sobě Ježíše jako člověka. Jestliže tehdy šlo o to, aby se Bůh stal člověkem, nyní se jedná o velikonoční tajemství, o zbožštění a povznesení člověka.

Důsledkem velikonočního rána je povznesení člověka. Nový Adam Ježíš Kristus zbavuje prvního Adama viny. Maria mění jméno *Evy* a má skrze nového Adama účast na velikonoční skutečnosti tím, že je vzata do nebe. Proto má všechny důvody k radosti nejen Maria, nýbrž my všichni máme důvod k radosti skrze *Přičinu naší radosti*, jak zpíváme v loretánském litanii.

Tato Mariina radost se zakládá na zmrtnýchvstalém Kristu, protože on jako druhý Adam zbavil smrt moci a daroval druhé Evě podíl na slávě svého zmrtnýchvstání a tu pak skrze Matku Církve daruje Církvi. **Mariina radost je slíbena všem, kteří ji přijmou jako předobraz Církve a kteří do ní vloží všechnu svou naději.** Ale naše antifona se netýká pouze velikonočně-eschatologické stránky dějin spásy.

Vstal, jak řekl, připomíná Matouš ve verši 28,6. Anděl zde oslovuje ženy z místa děsu a beznaděje slovy: *Není zde, vstal z mrtvých, jak řekl.* Ježíš je ve smrti i v životě slovem, které nemůže zklamat. Plní slovo, ale způsobem, který překonává všechny lidské představy.

Maria s Božím slovem bezpodmínečně souhlasila. Ví z celého svého života, že žádné Boží slovo nezůstalo bez moci. I na svatbě v Káně radila lidem, aby udělali všechno, co Slovo řekne. (J 2,3). Ani jako Pieta nepochybovala o Bohu a člověku; nyní je sama schopna ukázat lidem Ježíše a oznámit jim, že se stal Pánem nad smrtí.

Toto *jak řekl* nese celý její život. Ví, že nedůvěřuje jen tak komukoliv, nýbrž Božímu Slovu, které se v Ježíši skrze ni vtělilo do našeho lidství. Ví, že ten, jehož nosila ve svém panenství, je vítězem z Golgoty, kterého nemohla zadržet ani smrt, ani d'ábel.

A ví, že tomuto Slovu může důvěřovat i jako bolestná Matka, protože ten, který je Obětí, je současně Vítězem jako nikdo jiný. Tak je v celém jejím životě, i v hodině Piety, obsažena radost *Regina coeli*. Je to předzvěst radosti, která stoupá tím více, čím více se ukazuje Boží moc v životě jejího Syna.

Vědomí této předtuchy radosti i jako Piety činí z velikonoční Marie tu nejlepší Přímlyvkyni, jakou si můžeme přát. Maria protřpěla a prožila tuto předzvěst radosti jako člověk a jako žena až do Velikonoc. Zde je pro prosícího člověka viditelná: jako Sedmiboletná, ale také jako Panna velikonoční radosti.

Bůh totiž ukazuje na Marii, že slyší lidské prosby. A proto má pro člověka smysl obracet se na Marii. *Pros za nás Boha.* Maria tím, že je již u Boha, nám dává jistotu, že on ji může slyšet. A člověk se cítí bohatší o »Tlumočnici«, o lidskou bytost, která zná naši řeč, naše přání a naše touhy a která sama do-

sáhla s tělem i duší nebeské skutečnosti.

V každé naší prosbě osciluje tato Přímlyvkyně v neutišitelné naději na vyslyšení. Maria je naplněním všech lidských tužeb, neboť jako Matka Mesiáše shromazďuje všechno, po čem toužilo lidstvo před Kristem i po Kristu: velikonoční ráno, radostnou zvěst, že z Ježíšovy oběti vyklíčilo vítězství nad smrtí. Maria mohla prožít Boží moc jako první dokonalým způsobem; že přítom i mnoho vytrpěla, činí ji pro nás jako Přímlyvkyni ještě pochopitelnější.

Maria je po Velikonocích plná radosti. Jelikož je předobrazem Církve, můžeme doufat, že i my budeme mít podíl na této radosti. Nyní, v tomto slzavém údolí, jak říká *Zdravas, Královno*, nejsme ovšem ještě schopni poznat velikonoční skutečnost v plnosti jejích plodů.

Básník Friedrich von Spee o Marii říká: »Tvé srdce zcela tone v radosti, aleluja, a tato radost stále roste, aleluja. Nezapomínej na nás, aleluja, poděl se s námi o kapičku. Aleluja.«

Tato »kapička radosti« je zálohou radosti; ale to je záloha, která v Marii, předobrazu Církve, již našla naplnění.

Od Velikonoc nemá Boží dynamika a síla žádných hranic. *Vstal, jak řekl, aleluja!* V jistotě zmrtnýchvstání se nachází Mariino vyvýšení a naše naděje na velikonoční život již na tom místě, kde »kapička radosti« se proměňuje na »moře radosti« (F. v. Spee).

Der Fels 4/99
Překlad -lš-

Zpovědnice a oltář

5. neděle velikonoční letošního roku je dnem, kdy prostý kněz, kapucín otec Pio z Pietrelciny, bude pozdvižen k účtě oltáře. Bude to 76 let poté, co Kongregace posvátného officia vydala o něm toto prohlášení:

Nejvyšší posvátná kongregace svatého officia, která byla ustanovena, aby chránila víru a mravy, provedla vyšetřování skutečností, které se připisují P. Piovi z Pietrelciny z rádu menších bratří kapucínů, který žije v klášteře San Giovanni Rotondo v diecézi Foggia, a prohlašuje na základě vyšetřování, že není možno potvrdit nadpřirozený původ těchto jevů, a vyzývá věřící, aby se ve svém jednání řídili tímto prohlášením.

Řím, 31. května 1923

Rok nato následovalo toto prohlášení:

Když shromáždila ještě početnější a jistější prameny, Nejvyšší posvátná kongregace pokládá za svou povinnost vyzvat věřící ještě závažnějšími slovy, aby se absolutně vystríhali navštěv a neudržovali s ním jakýkoliv styk z důvodů zbožnosti včetně styku písemného.

Řím, 24. července 1924

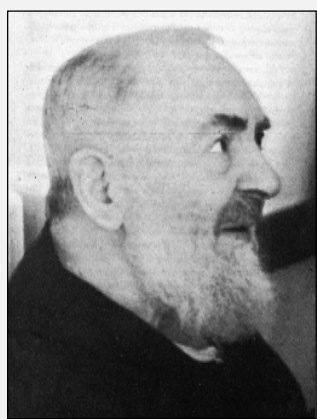
Na tento tvrdý útok odpověděl otec Pio slovy: »Haec est... voluntas Dei, Christi Jesu.« (To je vůle Boží, Ježíše Krista.)

Nastalo desetileté období naprosté izolace otce Pia od věřících, které u něho nevedlo k revoltě a domáhání se lidských práv, nýbrž k ještě hlubšímu sjednocení s trpícím Kristem v tom nejvlastnějším smyslu kněžství, které nejvyšší Velekněz formuloval na kříži jedním slovem: *Žizním!*

Za tuto dobu poslušnosti ve skrytu a tichosti vykonal pro Církev a nesmrtelné duše mno-

hem více dobra, než mohli jeho odpůrci tušit. Krize započatá v r.1923 pominula, protože nemohla zašlapat dobré semeno, které Bůh zasel do srdce P. Pia, a jeho odpůrci sklidili hanbu, protože neoblomný zákon pravdy nakonec vždy zvítězí.

Jedním z těch, kdo přispěli k odhalení pomluv vznesených proti P. Piovi, byl sv. Don Ori-

*Kde není poslušnost,
tam není ctnost;
kde není ctnost,
tam není dobro;
kde není dobro,
tam není láska;
kde není láska,
tam není Bůh;
kde není Bůh,
tam není nebe.*

P. Pio

ne. Pius XI. se nikterak nesnažil hájit římskou kongregaci, ale když si ověřil, že P. Pio platil za viny, kterých se nedopustil, protože byl obětí bezbožných pomluv, neváhal oznámit, že vedoucí představitelé Církvě byli podvedeni.

16. července 1933 se mohl P. Pio vrátit do svého kostelíku, aby zde sloužil Bohu a věřícím. Pius XI. mu poskytl plnou moc, aby na konci mše svaté, kterou sloužil s takovým pohnutím, uděloval papežské pozhnání. Papež ukázal velkou benevolen-

ci vůči jednomu ze svých kněží a mohl se přesvědčit, že se nezklamal, když udělal ten krok zpět a očistil nevinného kněze. Mons. Cucarulovi řekl: »Budejte spokojeni, vy kapucíni. P. Pio byl více než rehabilitován. A je to poprvé v dějinách Církvě, že Posvátné officium musí odvolat své vlastní dekrety.«

P. Pio se stal příkladem pro všechny, jak se zachovat, když se jim dostane v Církvě odsouzení: poslušně se podřídí. Je-li odsouzení nespravedlivé, Bůh se postará, aby se pravdě dostalo zadostiučinění. Je-li odsouzení oprávněné, pak je třeba uznat své pochybení a hledat cestu k nápravě. Ani v jednom, ani v druhém případě však nemůže být odpovědí rebelie uvnitř Církvě, do níž jsou zataženi další věřící a jejímž ovocem nemůže být nic jiného než nenapravitelné škody v lidských duších: narušená láska, kázeň, pokora i svědomí a bolestné rozdělení.

P. Pio nesloužil Církvě vymyšlením reforem, podpisy a kampaněmi, ale tichou a pokornou službou ve zpovědnici a u oltáře. A přece to byl právě on, kdo se nejučinněji zasloužil o pozitivní změny v Církvě, ale nikoliv hlomozem, nýbrž osobním příkladem. Plodem jeho tichého apoštolátu ve zpovědnici a u oltáře byly nesčetné modlitební skupiny, které podle přání Pia XII. i jeho přání dávají příklad křesťanské víry a apoštolského zápalu. Kdyby všichni kněží a řeholníci následovali jeho příkladu, byla by Církev jedinou zahradou světců. Co by však zbylo z Církvě, kdyby všichni následovali příkladu bouřlivých a populistických reformistů, kteří tak dobře vědí, co by měli dělat druzí, ale sami se nezmohli na víc, než že opustili své kláštery i službu u oltáře? Otce Pia vzhledem k plodům, které po sobě zanechal, můžeme pokládat za vzor pravého ochránce katolické Církvě.

-lš-

Vy odcházíte z kalvarské hory, jako byste přihlíželi divadlu. Měli byste se bít v prsa a ustavičně opakovat: »To všechno kvůli mně, kvůli mým hříchům!«

P. Pio

Bud' obětí i obětníkem Bohu. Neztrácej to, co ti dala Boží autorita. Obleč se do šatu svatosti, opásej se pásem čistoty. Kristus at' je závojem na tvé hlavě. Kříž at' je tvou helmou na tvém čele. Polož si na prsa svátost božského vědění. Dýchej ustavičně dým modlitby. Nes stáله meč ducha. Učiň ze svého srdce oltář a přinášej tak bezpečně své tělo Bohu za obět'... Obětuj svou víru, aby byla očistěna od proradnosti. Obětuj půst, abys přestal se svou nenasytností. Přinášej obět' čistoty, aby zemřela tvá žádostivost. Polož na oltář svou zbožnost, abys odložil bezbožnost. Obětuj milosrdenství, abys zničil svoji lakotu. A abys přemohl svou pýchu, je třeba obětovat své zdraví: tak se tvé tělo stane tvou hostií, pokud nebude zraněno kopím nějakého hříchu.

Sv. Jan Zlatoustý

Když se objevily řeči, že P. Pio má být přeložen, arcibiskup Montini, pozdější papež Pavel VI., prohlásil: »Jestli P. Pio opustí S. Giovanni Rotondo, jsem připraven vzít jej do Milána, protože jsem přesvědčen, že jedna jeho mše svatá vydá více než uspořádání jedné misie.«

Slovo „Církev“ znamená „Pánova“

K návrhu Ústavy katolické církve

„Teologický sborník“, který vydává Centrum pro studium demokracie a kultury v Brně, přinesl v čísle 1/1999 „Návrh Ústavy katolické církve“. Jde o text sepsaný takzvaným »Společenstvím za práva katolíků v církvi« (ARCC) a konzultovaný údajně mimo jiné s neblaze proslulým »Mezinárodním hnutím My jsme církev« (IMWAC). Redakční poznámka vybízí k zamyšlení nad ním. Předkládáme tedy náš diskusní příspěvek k němu.

Úvodní slovo prof. Leonarda Swidlera z Temple University v americké Philadelphii ujišťuje, že návrh byl vypracován na základě dokumentů II. vatikánského koncilu a Kodexu kanonického práva (CIC) z roku 1983. Prozkoumali jsme jej tedy především z tohoto hlediska, ale přihlédlí jsme též k Písmu svatému a ke Katechismu katolické církve (KKC), schválenému roku 1992; všechny tyto texty považujeme za závazný rámec všech vnitrocírkevních diskusí.

Negace papežského primátu

Pro koho má být Ústava závazná? Návrh tvrdí, že „všichni křesťané uznávající úřad jednoty historicky vykonávaný biskupem římským jsou příslušníky katolické církve“. Jenomže římský biskup nevykonává pouze úřad jednoty; katolíci jsou povinni uznávat také jeho primát, potvrzený nejnověji II. vatikánským koncilem: „Římský biskup ze svého úřadu Kristova náměstka a pastýře celé církve má totiž nad církví plnou, nejvyšší a všeobecnou pravomoc a je oprávněn ji vždycky svobodně uplatňovat.“ (Lumen gentium 22) A právě papežův primát, jak ještě ukážeme, navrhovaná Ústava v podstatě neguje.

Teologové a církevní autorita

Návrh Ústavy říká o katolických teologech toto: „Přijatelnost jejich učení má být posuzována v dialogu s jejich spolupracovníky a tam, kde je to vhodné, s církevními autoritami.“ Stanovisko církve však klade větší důraz na církevní auto-

ritu: „Kdo se věnují posvátným vědám, mají náležitou svobodu k bádání a k rozumnému vyjádření svého mínění v oblastech, v nichž jsou odborníky, při zachování náležité poslušnosti vůči učitelskému úřadu církve.“ (CIC 218) A z této poslušnosti není vyňat žádný člen církve, ani teolog: „...proto jsou všichni povinni varovat se každého učení, které je s ním (s vyjádřením učitelského úřadu – KK) v rozporu.“ (CIC 750)

Právo kleriků na sňatek

Návrh Ústavy předpokládá „právo jak laiků, tak i kleriků uzavřít sňatek“. To je v rozporu s platným řádem církve jak na Západě, kde je celibát kněžstva povinný, tak na Východě, kde povinný není: „Jak na Východě, tak na Západě se nemohou oženit ti, kteří už svátost kněžství přijali.“ (KKC 1580) I na Východě platí pouze právo ženatých přijmout svěcení, nikoli právo vysvěcených oženit se. Povinnost celibátu pro kněze západního (latinského) obřadu znovu potvrdil II. vatikánský koncil. (Presbyterorum ordinis 16)

Právo rozvedených na eucharistii

Návrh Ústavy říká: „Všichni katolíci mají právo opustit takové manželství, které nenaopravitelně ztroskotalo. Všichni takoví katolíci mají právo uzavřít nový manželský svazek; a všichni rozvedení a znovu sezdání katolíci, kteří jsou ve svém svědomí smířeni s církví, si zachovávají právo na tytéž služby, včetně všech svátostí, na něž mají právo ostatní katolíci.“ Pokud by katolická církev tento návrh přijala, musela by škrt-

nout slova svého zakladatele: „Každý, kdo se rozvede se svou ženou – mimo případ smilstva – uvádí ji do cizoložství, a kdo se ožení s rozvedenou, dopouští se cizoložství.“ (Mt 5,32) Z těchto Ježíšových slov plyne vyjádření církve: „Církev... nemůže uznat nový sňatek za platný, bylo-li první manželství platné. Jestliže rozlučení uzavřeli civilní sňatek, nacházejí se v situaci, jež objektivně odporuje Božímu zákonu. Proto nemohou – pokud tato situace trvá – přistupovat ke svatému přijímání. Z téhož důvodu nemohou vykonávat v církvi zodpovědné funkce.“ (KKC 1650) Nerozlučnost manželství a nepřipustnost rozvodu či cizoložství znovu potvrdil i II. vatikánský koncil. (Gaudium et spes 49)

Svrázáním prvkem v této pasáži návrhu je i smíření s církví ve vlastním svědomí; pro katolíky je ovšem závazné smíření svátostné: „Individuální a úplná zpověď a rozhřešení zůstávají jediným řádným způsobem, jímž se věřící smířují s Bohem a s církví.“ (KKC 1484)

Právo na všechny svátosti

Návrh Ústavy říká: „Jako důsledek svého křtu mají všichni katolíci právo přijímat všechny svátosti, k jejichž přijetí jsou dostatečně připraveni, a vykonávat v církvi všechny druhy služby, k jejichž vykonávání jsou dostatečně připraveni.“ Předně je tu zase opomenuto, že vysvěcený kněz nemůže přijmout svátost manželství a ženatý příslušník latinského ritu nemůže přijmout svátost kněžství. Dále se tu mlčky předpokládá kněžství žen. Největší ne-

jasnost je tu ale v pojetí kněžství: je to pouhá služba vykonávaná v důsledku křtu, jak to chápou protestanté, nebo je to svátost, která se liší „podstatně, a ne pouze stupněm“ (Lumen gentium 10) od všeobecného kněžství věřících, získaného křtem?

Právo žen na kněžství

Návrh Ústavy říká: „Všechny katolické ženy mají s muži rovné právo na vykonávání všech plnomocných úkonů v církvi.“ To lze pochopit jako právo žen na kněžství. K tomu se církev vyjadřuje jednoznačně: „Svátost svěcení platně přijímá pouze pokřtěný muž.“ (CIC 1024) Katechismus k tomu dodává: „Proto není možné svěcení žen.“ (KKC 1577)

Dočasná volitelnost papeže

Podle návrhu „vedoucí představitelé vykonávají úřad po určené a časově omezené funkční období“. To by se mělo týkat farářů, biskupů i papeže. Funkci „prvorádých rozhodovacích orgánů“ mají plnit místní, diecézní a národní rady a dále Všeobecná rada, ne tedy už synody a koncily potvrzené papežem. Farář a biskup má být členem příslušné rady, papež pak spolupředsedou Všeobecné rady. „Všeobecná rada nese konečnou zodpovědnost... za formulaci postupů a předpisů ve věcech nauky, mravů, bohoslužby...“ Papež „je volen na jediné desetileté funkční období“, přičemž „Nejvyšší tribunál projednává případy obvinění papeže z protiprávních či protiústavních činů“ a Všeobecná rada může provést „ověření (papežovy) kvalifikace a pokračující způsobilosti zastávat úřad“.

Zde je rozpor navrhované Ústavy a závazných církevních dokumentů nejnapadnější: „Jestliže podle uvážení diecézního biskupa, po projednání s kněžskou radou, je to vhodné, ustanoví se v každé farnosti pas-

torační rada, které předsedá farář... Pastorační rada má pouze poradní hlas a řídí se normami stanovenými diecézním biskupem.“ (CIC 536) „Pastorační rada (diecéze) má pouze poradní hlas a pouze diecézní biskup jí podle požadavků apoštolátu svolává a jí předsedá.“ (CIC 514). „Svrchovaná moc nad celou církví, kterou je tento sbor (biskupů) vybaven, je slavnostně vykonávána na všeobecném církevním sněmu. O všeobecném církevním sněmu se dá mluvit jen tehdy, je-li Petrovým nástupcem jako takový potvrzen, nebo aspoň přijat.“ (Lumen gentium 22) Biskupové „hlásají neomylně Kristovu nauku... , když se shromáždí na všeobecném koncilu a jsou pro celou církev učitelé a soudci víry a mravů.“ (Lumen gentium 25) „Jestliže se papež zřekne svého úřadu, vyžaduje se k platnosti, aby zřeknutí se bylo svobodné a řádně sděleno, nevyžaduje se, aby bylo přijato od kohokoliv.“ (CIC 332) „Papeže nemůže nikdo soudit.“ (CIC 1404) Tato platná ustanovení by musela být po přijetí navrhované Ústavy zrušena; tím by bylo zrušeno i hierarchické zřízení církve, primát a neomylnost papeže, pravomoci biskupských synodů a koncilů i samotné výroky II. vatikánského koncilu.

VÁLKA V SÚDÁNU

Katolický metropolita v Londýně kardinál Basil Hume a anglický arcibiskup Canterbury George Carey žádají o intervenci Spojených národů v Súdánu, kde zuří občanská válka. Upozorňují, že dosavadní jednání nepřinesla pražádné výsledky. Obviňují OSN z nedostatku politické vůle zasadit se o mírový proces v této zemi. Jejich zpráva zdůrazňuje, že tato válka se netýká jen Súdánu, ale způsobila strašné utrpení utečencům a i všem sousedním krajinám.

OBNOVA BAZILIKY V ASSISI

Při obnově baziliky sv. Františka a Giottových fresek v horním chrámu v Assisi jsou použity jak nové materiály (např. kevelaer), tak nová informační technika. Díky speciálním programům budou fresky obnovovány tak, aby zachované části zůstaly dokonale nedotčeny. Práce mají být dokončeny do 31. října a kostel zpřístupněn o Vánocích. Nebude však možno odstranit všechny škody a zahladit všechny stopy živelné pohromy z 26. září 1997. Prozatím činí náklady restaurace kolem 30 milionů \$. KAI

Závěrem

Zatím jsme diskutovali o předloženém návrhu jen slovy úředních dokumentů. Zbývá položit několik našich vlastních otázek. Co této Ústavě říkají kněží? V redakční radě Teologického sborníku, kde návrh vyšel, figuruje P. František Holeček OM a P. Josef Kuře SJ. Co jí říkají naši biskupové? Co by mu asi řekl papež? Opravdu by připustili faktickou likvidaci církevních struktur a svátostného kněžství?

Nejsme členy Společenství za práva katolíků v církvi, ale jako katolíci máme také svá práva. Například právo na autentickou katolickou nauku bez příměsí diskutabilních lidských nálezků a dávno odmítnutých bludů. Nebo právo na důstojnou bohoslužbu podle schváleného mešního řádu, bez trapných experimentů a inovací. Dále právo na pastýřskou péči kněží věrných biskupskému sboru v čele s papežem. Tato práva ale návrh Ústavy nezaručuje.

Církev by se sice mohla řídit navrženou Ústavou, ale nebyla by už katolická. Slovo „církev“ pochází z řeckého „kyriaké“, což znamená „Pánova“. Církev je tedy především Boží a pak teprve naše.

Karel Komárek

Smutné zkušenosti

Situace, kterou vyvolávají protagonisté iniciativy zvané KAIROS, silně připomíná aktivity z Rakouska šířeného hnutí »Wir sind Kirche« – »My jsme církev«.

Toto hnutí již třetí rok vznáší požadavky týkající manželství, sexuální morálky, kněžského celibátu a svěcení žen. Usilují o to, získat takovou podporu veřejnosti, aby mohli vytvářet nátlak na biskupy a prosadit přijetí svých požadavků. Vše začalo podpisovou akcí, která údajně shromáždila na milión podpisů.

Rakouská biskupská konference se od samého počátku této aktivity dostala do defenzivy, ve které nebyla schopna jednoznačně definovat, v čem jsou požadavky hnutí nepřijatelné. Přistoupila na návrh protagonistů uspořádat tzv. »Dialog pro Rakousko«. Při své loňské návštěvě v červnu vyzval Svatý otec rakouské biskupy a věřící, aby vedli otevřený dialog v zájmu nalezení pravdy, a dal biskupům jasné pokyny, jak postupovat. Biskupové sami jmenovali delegáty na diskusní fórum do Salcburku v říjnu loňského roku. Jednání těchto zástupců však vyústilo v hlasování o jednotlivých bodech a delegáti se za pasivní účasti biskupů velkou většinou vyslovili pro požadavky neslučitelné s církevním učením a s církevní kázní. Tento přístup byl předmětem otevřené kritiky, které se rakouským biskupům dostalo od Jana Pavla II. při návštěvě »Ad limina« (viz Světlo 51–52/1998, str. 4n). Rakouská biskupská konference nenašla dostatek odvahy, aby sama vysvětlila nepřijatelnost požadavků a alibisticky předala celou záležitost Kongregaci pro nauku víry. Odmítavou odpověď kongregace se pak snažila co nejdéle utajit, ale jak už to bývá, novináři se k materiálu dostali a časopis »profil« jej publikoval.

Rakouští biskupové ovšem mohou těžko zaujmout jasné, církevnímu učení odpovídající stanovisko, když je sami jednotlivě nezastávají. (Například v časopise »Dialog« 4/99, který vydává vídeňská arcidiecéze a v jehož redakční radě je pomocný biskup Alois Schwarz, se na téma předmanželského sexu vede diskuse, ve které se říká, že církevní morální učení představuje určitý ideál, který není možno požadovat od každého páru. Církev by neměla nic zakazovat, ale jen motivovat. To, co církev říká, je vzdálené od reality. „Jestliže se partneři »otestují«, patří to do oblasti sexuality, a to bych nepokládal za hřích, protože se konec konců jedná o budoucnost.“)

Z vatikánského dokumentu, v němž je vyjádřeno stanovisko k návrhům delegátů salcburského fóra, vyjímáme:

V prvním návrhu k tématickému okruhu 3 se říká v návaznosti na konstatování, že **křesťanské svátostné manželství** je »naš vedoucí a ideální obraz«: »Respektujeme vedle církevně uzavřeného manželství i jiné formy různého soužití, ve kterých se uskutečňuje láska, odpovědnost a věrnost... a skutečnost, že mladí lidé si mohou hledat jim přiměřenou formu sexuálního života, která není určována požadavky celoživotního partnerství a s tím spojeného odpovědného rodičovství.«

Takovéto výroky podkopávají církevní učení, podle kterého je pouze manželství jediným místem úplného sexuálního odevzdání. Předmanželský a mimomanželský sexuální styk hodnotí Církev jako těžké provinění proti čistotě. »Sexualita, ve které se muž a žena skrze akty vyhrazené pro manželství jeden druhému darují, není vůbec něco čistě biologického, nýbrž se to týká nejnitražnějšího jádra lidské osobnosti jako takové. Uskutečňuje se Pokračování na straně č. 10

skutečně lidským způsobem pouze tehdy, když je integrována v lásce, ve které se muž a žena bezvýhradně vzájemně zavazují k věrnosti až do smrti. Úplné tělesné odevzdání by bylo lží, kdyby nebylo znamením a plodem úplného osobního odevzdání, které zahrnuje celou osobu v její úplné časové dimenzi. (Familiaris consortio, 11; srov. Persona humana 7, 11-12; KKC 2348-2350, 2353, 2396)

V návrhu k otázce **regulace porodnosti** se nejprve správně upozorňuje na odpovědné rodičovství, které je manželům uloženo. Pak se tvrdí: »Záleží na partnerech, aby po zvážení církevních pokynů ve smyslu odpovědného rozhodnutí ve svém svědomí sami zvolili metodu regulace početí, která je pro ně nejvhodnější.«

Tento výrok nesouhlasí plně s církevním učením o regulaci porodnosti. Konterakoncepce (záměrné zamezení početí) je jednání samo o sobě špatné (intrinsece malum) a nemůže být výrokem svědomí prohlášeno za dobré. »Zatímco pohlavní spojení je celou svou povahou výrazem bezvýhradného vzájemného sebedarování manželů, stává se zabránění početí objektivně protikladným projevem, zjevným ne-zcela-darováním. Tak dochází k aktivnímu odmítnutí otevřenosti pro život a k zfalšování lásky, která je povolána právě k odevzdání v osobní celistvosti.« (Familiaris consortio, 32; srov. Gaudium et spes, 51; Humanae vitae, 14; KKC 2370, 2399)

Citovaná formulace svádí k takovému chápání svědomí, jaké papež Jan Pavel II. výslovně odmítl. (Srov. Veritatis splendor, 54-64) V souvislosti s názorem, že je třeba rozlišovat mezi objektivním mravním řádem a svědomím jednotlivce, které je posledním arbitrem toho, co je dobré a co je zlé, píše Svatý otec: »Na tomto základě se dějí pokusy zdůvodnit přípustnost tzv. „pastorálního“ řešení, které je

v rozporu s naukou učitelského úřadu, a ospravedlnit tzv. „kreativní“ hermeneutiku, podle které prý není mravní svědomí skutečně vázáno ve všech případech dílčími negativními příkazy. Není ovšem nikoho, kdo by nepochopil, že taková tvrzení zpochybňují identitu mravního svědomí, pokud jde o svobodu člověka a Boží zákon.« (Veritatis splendor, 56)

Návrh **pastorační péče o homosexuály** správně zdůrazňuje, že i k těmto lidem je třeba přistupovat s pozorností a taktem, že nemohou být vylučováni a mají být povzbuzováni k účasti na církevním životě. Pak se říká: »Tito lidé stojí stejně jako heterosexuálové pod stejným mravním závazkem plnit v životě Boží vůli, přijmout svůj pohlavní způsob života a integrovat jej odpovědně do celkového lidského chování.«

Tyto výroky jsou dvojznačné a mohou být snadno interpretovány ve smyslu, který je v rozporu s církevním učením. Jakkoliv je nutno dbát u homosexuálních jedinců na důstojnost jejich osoby a nabídnout jim pastorační pomoc, není možno zamlčet, že homosexuální praktiky jsou těžkým proviněním proti čistotě.

S odvoláním na Písmo svaté je církev označuje za těžkou mravní zvrácenost (srov. Gen 19,2-29; Řím 1,24-27; 1 Kor 6,10; 1 Tim 1, 10), církevní podání trvale vysvětluje, že »homosexuální úkony jsou samy o sobě vnitřně nezřízené (Persona humana, 8). Odporují přirozenému zákonu, který připouští pohlavní styk pouze ve spojení s předáváním života. Nejsou plodem opravdového citového a pohlavního doplňování se. V žádném případě nemohou být schvalovány. (KKC 2357; srov. Persona humana, 8; Homosexualitatis problema, 3-7; KKC 2396) V protikladu k určitému názoru, podle kterého je homosexualita pouhou přírodní variantou, je třeba zdůraznit: »Spe-

JEDINĚ ŘEHOLNÍCI

Ředitelka britské firmy Keyhaven Natasha Volkersonová pokládá řeholníky za jediné pracovníky schopné vyhovět nárokům práce při zavádění dat do počítačů. Tato práce vyžaduje kázeň, zaangażovanost, přesnost a diskretnost. Firma spolupracuje s mužskými a ženskými kláštery již tři roky. Ředitelka si jejich práce velmi cení, protože se nenechají rozptylovat světskými záležitostmi. Firma může zákazníkům nabízet vysokou kvalitu a kláštery získávají příjem, který jim slouží k náhradě škod způsobených nemocí šílených krav. *KAI*

cifický sklon homosexuálních osob není sice sám o sobě hříšný, vytváří ovšem více nebo méně silnou tendenci, která směřuje k chování, které je mravně špatné. Z toho důvodu je třeba se dívat na samotný sklon jako na objektivně nezřízený.« (Homosexualitatis problema, 3; srov. KKC 2358)

V návrhu týkajícím se **duchovní péče o rozvedené a znovu sezdané** věřící se v souladu s církevní naukou upozorňuje na to, že tito lidé nejsou vyloučeni z církevního společenství a je třeba k nim přistupovat s porozuměním a vlídností. Ale pak se říká: »Osobní odpovědné rozhodnutí svědomí postižených – po pečlivém prozkoumání a po rozhovoru s knězem – že mohou přistupovat ke svatému přijímání, je třeba respektovat.«

Je zcela zřejmé, že tento požadavek je nepřijatelný. »Jestliže rozloučení uzavřeli civilní sňatek, nacházejí se v situaci, jež objektivně odporuje Božímu zákonu. Proto nemohou, pokud tato situace trvá, přistupovat ke svatému přijímání. Z téhož důvodu nemohou vykonávat v církvi odpovědné funkce. Smíření prostřednictvím svátosti pokání může být uděleno pouze těm, kteří litovali, že porušili zmlouvy a věrnosti Kristu, a kteří se zavázali, že budou žít v naprosté zdrženlivosti.« (KKC 1650, srov. Familiaris consortio, 84) *V této bolestné otázce se nejedná o čistě disciplinární záležitost, kterou by Církev mohla řešit také jiným způsobem, nýbrž o normu, která vy-*

plývá přímo z nerozlučnosti manželství.

Pochopitelně je třeba vynaložit všechny síly, »aby se dosáhlo věrohodného uznání, že nejde o diskriminaci, nýbrž jediné o neomezenou věrnost ke Kristově vůli, který představuje nerozlučnost manželství jako dar Stvořitele a který ji nově definuje. (List Kongregace pro nauku víry 1994, 10)

Poznámky Kongregace pro nauku víry pak zdůvodňují **odmítnutí požadavků na svěcení žen, přípustění ženatých kněží** k službám přístupným laikům a svěcení ženatých mužů s tím, že překračují platný církevní řád, a upozorňují na list Jana Pavla II. Pastores dabo vobis, ve kterém vyzývá, aby se podporovala taková pastore, která plodí nová duchovní povolání.

Tolik z listu Kongregace pro nauku víry rakouskému episkopátu.

Bylo by to politováníhodné, kdyby se v našich diecézích naši biskupové dali nespokojenými reformisty vyprovokovat podobně jako v Rakousku k licitaci o mravních a kázeňských otázkách, na kterých se v katolické církvi nemůže nic měnit. Co je třeba změnit, je smýšlení mnohých. K tomu je ovšem třeba nejdříve překonat paušální odpor k »polskému konzervativnímu papeži«, se kterým se setkáváme bohužel i v řadách duchovenstva. Kdo však se cítí v církvi tak či onak nespokojen, ať začne všechno úsilí o změnu nejdříve od zpytování vlastního svědomí.

–lš–

Heřman Josef

Vilém Hünermann

XL.

„Posloucháme Boha!“ zněla pevná odpověď. „Boha musíme poslouchat víc než lidi! Bůh nás povolal, proto nás nesmíte zdržovat, pane opate!“

„A jak dokážete své povolání od Boha?“ ptal se opat Macarius.

„Důkaz? Důkaz?“ křičel mladík a třásl se. „Copak musíme dokazovat slovy, čím srdce hoří, až se hrud' může roztrhnout? Poslouchejte křik našich srdcí! Všude to začíná, mladí v celé zemi mají v srdci stejný žár! To musí být Boží vůle!“

„Lidé již považovali mnohé za Boží povolání, a bylo to jen lidské chtění a omyl,“ odpověděl Macarius.

„Kdyby tu byl pater Josef! Ten umí ke klukům promluvit jako nikdo jiný,“ šeptal otec Anton spolubratru Arnulfovi.

„Jo, ale ten jel zase k řeholnicím spravít hodiny!“ povzdechl Arnulf.

„Takže ještě jednou, pane opate!“ křičel teď Wilfried plamenným hlasem. „Dejte nám povolení k odchodu a požeňání!“

„Nic z toho vám nedám!“ odpověděl opat rázně.

„Tedy, ve jménu Božím! Teď vezmeme své právo do vlastních rukou!“ vykřikl Wilfried. „Vzhůru, bratři! Vypačte truhlu se zbraněmi! Vezměte kosy, vidle, biče a cepy. Teď se bude mlátit něco jiného než sláma! Vpřed, v Kristově jménu!“

A ze stovky mladých srdcí zněla žhavá ozvěna: „Vpřed, v Kristově jménu!“

Dřív než pár řeholníků, kteří tam stáli, mohlo něco udělat, mladí vybrali truhlu se zbraněmi, vypáčili dveře místnosti s nářadím a steinfeldští žáci byli v plné zbroji.

Nepopsatelný hluk a řinčení železa naplnily klášterní dvůr.

Řeholníci stáli mladým bezradně tváří v tvář. Byl to tak mocný zážitek, že se nezmohli ani na slovo.

Najednou zazněl z věže výkřik: „Už jedou!“

„To jsou ti, co jdou na křížovou výpravu z Trevíru a z celého okolí!“ vykřikl jeden z mladých, který se rozběhl k bráně. „Ticho, oni zpívají!“ vykřikl jiný. A z dálky zněla píseň mladých křížáků, zpočátku slabě, ale stále silněji, píseň z plných plic mladých, kteří vytáhli, aby vysvobodili Kristův hrob:

*„Teď pojedte všichni,
abychom dosáhli nebeské říše,
vyzbrojte se, hlavně vírou.
Bůh chce našima rukama
zabránit bidákům
zneucítit Svatou zem,
ved' nás, Duchu svatý!“*

Před mladými křížáky kráčel mladík s vlajkou, na které byl ve formě latinského T znázorněn Kristův kříž. Na něj byly upřeny oči všech mladých, jako by šli za dobrem celého světa.

Tu zdvihli mladí synové svatého Norberta své zbraně nad hlavu, pozdravili přichozí pokřikem a běželi se zařadit do křížové výpravy dětí.

Bledý a otřesen se vracel opat do své cely. Také pater Anton byl zachmuřen starostí o spásu žáků, ale z jeho očí bylo znát i trochu hrdosti nad nejmladšími syny sv. Norberta. „Nikdo nezůstal stranou! Svaté povstání mladých!“

Ale opat se na něj smutně podíval, potřásl hlavou a řekl: „Ne, je to nesvaté povstání. Chybí poslušnost. Pro mladé mluví Bůh vždy přes právoplatné představené, je to jako kdyby požadovali něco, co odporuje Božím příkázáním.“

„Ano, s tvým Corneliem Nepem je teď konec. Máš prázdní-

ny, můj milý!“ dobíral si Arnulf magistra. Ten se ale otočil a šel do kostela.

„Sebrali všechny vidle na hnůj!“ stěžoval si Bruno, bratr, který se staral o stáje. „Co budeme dělat?“ Pak se podíval přes klášterní dvůr a řekl: „To nic není, klášter bez mládeže, to je jako hospodářství bez slepic.“ Pak šel smutně do stáje. „Jako dům bez slunce!“ zabrumlal a dal kravám krmení.

Když se Heřman Josef vrátil od cisterciáček do Steinfeldu a slyšel o odchodu všech mladých, jeho obličej zbledl, zapotácel se, div že neupadl. Pak se ale sebral a řekl:

„Asi to tak muselo přijít! Sami jsme to způsobili! Naše generace! My, dospělí! Stále jsme špinili čistý úmysl výpravy naší chamtivostí a pýchou, a teď vytáhla mládež! Oni to dělají s čistým srdcem a dobrým úmyslem!“

„Snad se jich nechcete zastávat!“ vykřikl na něj opat. „Snad nechcete držet svou ochrannou ruku nad rebelii proti čtvrtému příkázání!“

„Ano, to chci, skutečně!“ odpověděl kněz. „Neříkám, že dělají dobře. Ale úmysl byl dobrý. Naše vina je, že jsme ten žár v jejich srdcích včas nerozeznali a nenasměrovali dobrým směrem. Pořádně jsme neporozuměli mladým, kteří vyrůstají v těžké době. Nechali jsme bez odpovědi žhavou otázku jejich srdcí. Proto se nám odcizili, už neposlouchali naše slova, ale oheň ve svých srdcích, který považovali za Boží povolání. Vy jste je nechal jít bez požeňání, oče opate?“ zeptal se Heřman se smutkem v srdci.

„Měl jsme požeňat jejich nesprávnému konání?“ bránil se Macarius.

„Nikdo nepotřebuje požeňání víc, než pomýlený člověk!“ odpověděl pevně Heřman Josef. „Měl jste jim požeňat, oče opate!“ Pak zavřel na chvíli oči a řekl: „Naši mladí jdou vstříc velkému utrpení, musíme

BYZANTSKÝ KOSTEL
V IZRAELI

V Izraeli v pásnu Gazy byly odhaleny zbytky byzantského kostela z poloviny VI. století. Doposud se na tomto místě, kde se provádí archeologický výzkum, našly pouze starověké lázně a umělý rybník. Nyní narazili archeologové na významné objekty: podlahu z bílých mramorových desek, tři velké barevné mozaiky a zbytky mramorových sloupů. U vstupu do chrámu se našla mozaika, ze které vyplývá, že jde o kostel sv. Jana Křtitele, který byl vybudován v r. 544 a jehož výzdoba byla dokončena v r. 550. Kostel sloužil 80 let, až do vpádu muslimů v r. 643. Část mozaik byla zničena, část přetrvala pod pískem více než 1500 let.

KAI

se za ně modlit a obětovat!“ A hned šel do klášterního kostela, poklekl před obrazem Bohorodičky a prosil z celého srdce o utrpení.

Bůh opět zkoušel svého služebníka. Opět přišly těžké chvíle, hodiny velké osamělosti, hodiny obrovského tělesného utrpení. Ale kněz to vše snášel v tiché pokoře:

„Za naše děti! Vše pro naše děti!“ prosila jeho duše. „Pane, alespoň duše ať nedojdou zkázy!“

Opět přišly chvíle, kdy jej velká starost vedla do kostela před obraz Bohorodičky, kdy prosil:

„Proč, Matko, jsi nás opustila? Proč?“ Ale pak se mu zdálo, že tam již není obraz, ale matka s dítětem v náručí. Z obličejů jindy usměvavého vyzařovala starost a v náručí již nedržela dítě, ale zmučené tělo svého Syna. Smutné oči se zadívaly na kněze a z jejich úst vyšla slova, která rozumějí všemu utrpení: „Bůh svého Syna neušetřil, ale vydal jej za všechny na smrt.“ Tu pochopil Heřman Josef, že křížová výprava dětí je velká cesta usmíření, kterou chtěl Bůh vést zkaženým světem. A kněz sepsal ruce k modlitbě.

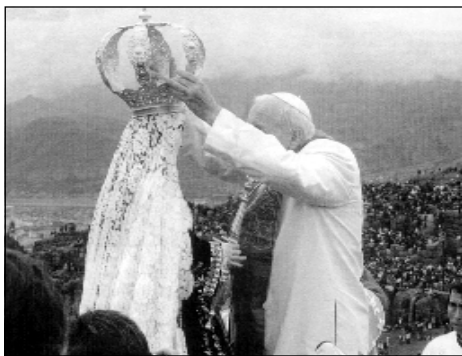
Pokračování příště

Aby bylo na zemi jako v nebi

At' je Maria naší Královnou a my těmi, kdo plní její pokyny. Modli se za nás, Svatý otče, aby naše srdce až do posledního místečka vyplnilo tvé »TOTUS TUUS«...

Spolu s Janem Pavlem II., tvým milovaným synem, nazýváme tě Královnou! Bůh si tě vybral před stvořením světa, aby uskutečnil plán spásy. Uvěřilas jeho lásce a bylaš poslušná jeho slova. Dovolilas, aby tě vedlo jeho skryté a mocné působení.

Královno nebe a země, velká díla se uskutečnila v dějinách tvým prostřednictvím a byla ověněna tvou královskou důstojností. Tu pravdu potvrzuje svou nejvyšší autoritou Jan Pavel II., když vkládá královské koruny na tvou hlavu jako znamení, že Církev vidí v Marii Vládkyni celého světa. Co znamenají tyto korunovace Svatým otcem? Tímto papežským gestem se učíme lásku k Pánu, který nás miloval jako první. A protože láska v sobě zahrnuje také vděčnost a poslušnost, Církev zde na zemi postupuje podle nebeského tajemství a korunuje Marii. Je to znamení pravdivosti toho, co hlásá, je to poděkování za udělené milosti, je to gesto, které vyjadřuje naši oddanost a naše zasvěcení Paní a Královně. Posazena na Mariiny skráně je tato koruna znamením toho, co vyjadřuje papežské heslo: »Celý Tvůj!«

Ale nejvyšším a nejvýmluvnějším svědectvím uznávajícím královskou vládu Panny Marie je bezesporu gesto, které učinil nejvyšší pastýř 27. března 1994, kdy po zasvěcení celého světa Neposkvrněnému Srdci Panny, té Panny mocné, která mu zachránila život, daroval fatimské svatyni smrtonosnou kulku, kterou po něm vystřelil zákeřný vrah. Byla umístěna jako »drahocenný klenot« v korunce Nejsvětější Matky. Bylo v moci Panny Marie, která vládne nebi i zemi, aby změnila dráhu střely, jak řekl Svatý otec: »Někdo jiný střílí, a někdo jiný nese kulku.« Matka Boží dokázala udělat ten div a způsobit, aby se kul-

ka odchýlila několik milimetrů od hlavní tepny i páteře. Tato kulka umístěná nyní v korunce Panny Marie Fatimská je znamením Mariina panování nad lidskými osudy, je znamením, že nic se neděje bez její ochrany. Dává pocítit papeži »svou mateřskou přítomnost«. Je pro něho obzvláště Matkou vševládnoucí, královskou.

»Jestliže přijde vítězství, přijde skrze Marii.« Tato slova vyslovil umírající polský primas kardinál Hlond. Opakoval je kardinál Wysziński, připomíná je papež. Celý jeho život a učení ukazují, že titul Královny není jen zbožným jménem, které dávají Marii její ctitelé. Hovoří o výjimečném tajemství lidských dějů, v nichž člověk musí sloužit Královně a plnit její pokyny. Papež učí, že Maria je Královnou, ale je zapotřebí, aby se svět přestal bouřit proti její vládě, je zapotřebí, aby ji přijal za svou Vládkyni. Úkon zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, vykonaný v r. 1984, kterým vrcholil těžká stránka současných světových dějin, je toho výmluvným svědectvím. Když Jan Pavel II. označuje Marii za Královnou, zve ji, aby vládla osudům světa, a nabízí jí spolupráci svou, naši i celé Církev. Účinnost Mariiny vlády závisí na stupni naší angažovanosti pro její věc...

Papež ji vyzývá jako Královnou: »Pomoz nám překonat hrůzu zla, od hladu a války vysvobod' nás! Od hříchů proti lidskému životu od jeho počátku vysvobod' nás! Od nenávisti a pohrdání Božími příkázáními vysvobod' nás! Od hříchů proti Duchu svatému vysvobod' nás!«

Papež ví, že ona, naše Paní, »je připravena nám ustavičně pomáhat«. Právě jen díky jejímu kralování, díky jejímu Neposkvrněnému Srdci všem »zazáří světlo naděje!«

Není královny bez poddaných, Paní bez služebníků. Koruna na skráních Panny Marie vybízí Svatého otce i nás všechny k dokonalé poslušnosti lásky. Sama Maria se toho domáhá, žádá, abychom přijali její vládu. Mezi jejími žádostmi je pokyn, abychom se denně modlili růženec. Jsou zde i pokyny adresované samému papeži: »Nastal čas, ve kterém Bůh vyzývá Svatého otce, aby společně s biskupy celého světa zasvětil Rusko mému Neposkvrněnému Srdci...« Papež splnil toto přání podobně, jako plní žádost o modlitbu růžence, prak-

Korunování Matky Boží

Matce Kristově se dostává oslavy jako Královně všeho stvoření...

Její oslava neznamená ukončení její slavné služby:

Nanebevzatá dále pokračuje ve službě mateřské Prostřednice, dokud na konci věků nedojdou všichni vyvolení spásy... Vykoupena nejvznešenějším způsobem pro zásluhy svého Syna, má své poslání právě jako Matka, Prostřednice milostí, až do posledního příchodu, kdy vstanou k životu všichni, kdo náleží ke Kristu.

tikování prvních sobot. Ví, že Bůh, který chtěl skrze Marii přijít, aby bydlel mezi lidmi, chce, aby člověk přebýval v nebi skrze ni. Mariino kralování na zemi je cestou do nebeského království.

Jan Pavel II. je přesvědčen, že na Marii-ně zkušenosti » se bude rozvíjet Církev na přelomu tisíciletí«. V období, kdy se připravujeme na druhé milénium narození Slova z Panny, je to pro nás neocenitelným pokladem. Zaručuje totiž, že osudy světa půjdou cestou, kterou vyznačil Bůh, a nikoliv tou, která vede svět do záhuby.

Jan Pavel II. ví, že »jestliže přijde vítězství, přijde skrze Marii«. Kristus skrze ni vítězí, protože chce, aby vítězství Církev v současném i budoucím světě bylo spojeno právě s ní.

Maria má vládu: je Královnou nebe i země. Má moc chránit od »zatvřelosti v hříchu a před otroctvím satana«. Může způsobit, aby lidé »poznali a uznali jediného pravého Boha a toho, kterého poslal, Ježíše Krista«. (J 17,3) Máme jí v tom pomáhat, sloužit královské Služebnici a jako ona toužit po »největším dobru« pro každého člověka. Máme jít za ní, »Hvězdou a Vůdkyni při výstavbě nové budoucnosti světa«. Jak připomíná Svatý otec, »největší starostí jejího Neposkvrněného Srdce je spása všech lidí«.

S Marií Královnou nabývá život božského smyslu: »At' nás netíží únava, námaha at'

Co vlastně řekl poslanec Tollner?

Sdělovací prostředky opět mají své „houses“. Poslanec KDU-ČSL ing. Pavel Tollner prý hrubě urazil homosexuální menšinu v ČR, když označil homosexuální jednání jako „zvrácenost“ a přiznal, že původně chtěl říci „prasečiny“. Žádné médium si ale nedalo práci s tím, aby přesně citovalo, co vlastně Tollner v PS PČCR na její 10. schůzi řekl. Ocituje jeho slova přesně podle záznamu publikovaného 2. 4. 1999: „Já osobně spatřuji nebezpečí, které by existence takového zákona (o registrovaném partnerství osob stejného pohlaví, pozn. red.) nepochybně přinesla, především ve zhoršení mravního a právního klimatu společnosti, zdravé a fungující rodině již beztak nakloněnému. Rád bych ovšem věděl, jak velká část čtyřprocentní minority, ke které chovám úctu, si tuto normu skutečně přeje, neboť mi připadá, že často nechutná mediální kampaň pro zákon je spíše vedena pro humbuk a cirkus sám. Tato kampaň, již jsme všichni adresáti – pochopitelně mladí více než staří – vyústuje

pak v nepřijatelnou apoteózu jednání homosexuálního, bisexuálního a jiných zvráceností. Chtěl jsem říci prasečiny, ale rozmluvili mi to. Myslím, že nejen mě taková situace irituje.“

Z uvedeného je zřejmé, že Tollner nemluví proti menšině homosexuálních občanů v této zemi, naopak prohlásil, že k ní chová úctu. To, proti čemu vystupuje, je mediální kampaň, která se kolem toho rozvíjí. Tollner ani slovem neříká, že by homosexuální minorita v naší zemi měla být diskriminována, odsuzuje pouze – pokud umíme dobře číst – apoteózu čili oslavu a velebení homosexuálního jednání, které katolík nemůže nazvat jinak než zvráceností. Poslyšme, co o tom píše současný Katechismus katolické církve v par. 2357 a 2358: „Tradice, opírající se o Písmo svaté, které představuje homosexuální vztahy jako velkou mravní spoušť, vždy prohlašovala, že homosexuální úkony jsou vnitřně nezřízené.“ Odporují přirozenému zákonu. Odlučují pohlavní úkon od předávání života. Nejsou plodem opravdového citového

a pohlavního doplňování se. V žádném případě nemohou být schvalovány. Tollner neučinil nic jiného, než že parafrázoval katolický katechismus, jenž nazývá homosexuální vztahy „mravní spoušť“ a prohlašuje je za „vnitřně nezřízené“. Není to snad významově totéž jako „zvrácené“? Proč naše média nevedou stejnou kampaň proti Katechismu katolické církve, neboť uráží-li podle nich naše homosexuální spoluobčany výraz „zvrácenost“, potom je stejně tak musí urážet i výraz „mravní spoušť“ a „vnitřně nezřízený“?

Katechismus katolické církve však dále říká: „Nezanedbatelný počet mužů a žen má vrozené homosexuální sklony. Ti si nevolí svůj homosexuální stav, pro většinu z nich je to zkouška. Proto mají být přijímáni s úctou, soucitem a jemnocitem. Vůči nim je třeba se vyhnout jakémukoliv náznaku diskriminace. Takové osoby jsou povolány naplnit Boží vůli ve svém životě, a jsou-li křesťany, spojit těžkosti, s nimiž se mohou setkat v důsledku svého vztahu, s obětí Pána na kříži.“ Poslanec Tollner – pokud dobře čteme – jasně vyslovuje svou úctu k homosexuální menšině v duchu výroku katechismu. Připomeňme ještě slova katechismu v par. 2396: „Mezi hříchy, které odporují čistotě, je třeba uvést sebeukájení, smilstvo, pornografii a homosexuální úkony.“ Každý hřích je podle katolické morálky zvráceností, narušením Božího řádu.

Tollner nám k tomu pověděl toto: „Všichni říkají, že jsem zaútočil na homosexuální menšinu, což odmítám. Jediné, co jsem o homosexuální menšině řekl, je to, že ji mám v úctě. Ve sněmovně jsem protestoval proti mediální kampani, která je kolem toho zákona vedena. Ten protest byl možná silnější, než mnozí očekávali, ale odrazilo

se v něm mínění mnoha členů KDU-ČSL.“ Petiční výbor obdržel celkem 28 petic s 2018 podpisy, vyjadřujícími nesouhlas s návrhem zákona o registrovaném partnerství. Ten našťástí neprošel. Severočeská organizace KDU-ČSL Tollnera podpořila, výzvou na internetu se k němu přidali i lidé z jižní Moravy. Junior klub KDU-ČSL však ho vyzval k rezignaci, což Tollner kategoricky odmítá. Smutné je, že někteří lidovečtí poslanci a členové vedení KDU-ČSL se připojují k hlasům médií proti Tollnerovi. V poslaneckém klubu vystoupil na jeho obranu Jiří Karas.

Takže poslední otázka zní: O co tady jde? O toleranci? Naprosto ne. Katoličtí křesťané nejsou netolerantní vůči osobám s jinou pohlavní orientací, nepožadují jejich diskriminaci v občanském životě, naopak by bylo jejich povinností zasáhnout, kdyby se jim děla křivda. To ale neznamená, že jsou zavázáni schvalovat homosexuální jednání. Nemají snad katolíci právo nazývat tyto věci pravými jmény podle nauky katolické církve? Je proti jejich svědomí tvářit se, jako by homosexuální soužití bylo normální věcí, které nikterak neohrožuje rodinu. Toto je také o toleranci.

Statečný poslanec Tollner měl odvahu nazvat homosexuální jednání správně dle nauky Církve „zvráceností“. Jestliže se kvůli tomu stal terčem útoku médií, jestliže Sdružení organizací homosexuálních občanů v dopise striktně požaduje, aby se poslanecký klub KDU-ČSL od jeho výroků distancoval, jestliže křesťanští poslanci a politikové se nedovedou svého kolegy náležitě zastat, potom se zde otevírá nebezpečný precedens, že dříve či později se přihlásí se svou žádostí o zákonem registrované partnerství také pedofilové, zoofilové, nekrofilové atd. a budou stejně radikálně žádat, aby ani jejich jednání

Pokračování na straně č. 14

nezdružuje naše kroky, překážky ať v nás neudusí odvalu, smutek ať neuhasi radost našeho srdce. « Je s námi Maria a cesta, po které jdeme, je cestou královskou.

Nejsvětější Panna Maria předpověděla ve Fatimě: »Nakonec moje Neposkvrněné Srdce bude triumfovat.« Podle názoru Jana Pavla II. se tato slova řečená ve Fatimě »na konci tohoto století blíží ke svému naplnění«. Diváme se tedy na zbývající čas s nadějí na vítězství, jehož svědkem je Svatý otec Jan Pavel II. a které přijde skrze velké zasvěcení Panně Marii, které jí dává právo, aby řídila svět a »aby na zemi bylo tak jako na nebi«, kde je Maria uctívána jako Královna.

Modleme se spolu se Svatým otcem a vzývejme Marii: »Královno nebe a země, dej nám, abychom skrze vytrvalou modlitbu pochopili, jak nesmírná milost byla dána nám lidem, když se na horizontu víry naší doby objevilo velké znamení, příslib Božího přibytí mezi lidmi, kde Bůh setře každou slzu z očí a smrti už nebude...

Podle vzoru nástupce sv. Petra uznáváme v Panně Marii Královnu našeho každodenního života a opakujeme jí s úplnou láskou *Totus Tuus*. Modleme se o milost pro všechny lidi dnešních dnů, aby uznali Marii za svou Královnu.

*Róžaniec 10/94
Překlad -lš-*

Naléhavá výzva

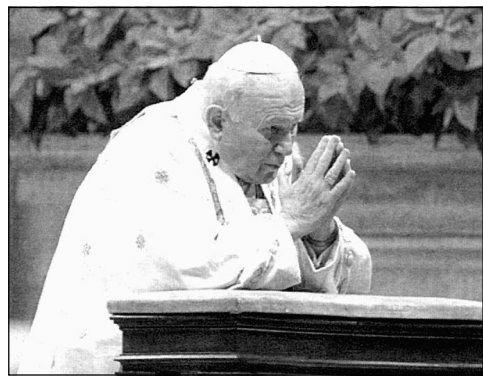
Až během tisku Světla jsme dostali přes Frankfurt (Medžugorské ozvěny, Frankfurt nad M.) tuto výzvu:

„Jak víte, už léta dochází ke zjevení Matky Boží slovinskému knězi Fr. Spelicovi na Kureščeku u Lublaně. Po zjevení v sobotu 14. dubna 1999 nám vizionář s pláčem řekl:

„Panna Maria byla velmi smutná a plakala. Prosí nás naléhavě, abychom se ještě více modlili a obětovali za Svatého otce, aby teď nepřišel na trůn Antikrist. Sv. otec je ve velkém nebezpečí. Maria nás prosí, abychom byli svou modlitbou strážci Sv. otce.“

Prosím, sdělte toto Mariino přání všem, kteří se za Sv. otce modlí, aby své modlitby a oběti zesílili!...“

Redakce poznamenává, že bychom tento problém mohli nyní s důvěrou svěřit také blahoslavenému otci Piovi. Upozorňujeme na články „Poselství z Kureščeku“ a „Zajímavý objev“ ve SVĚTLE čís. 22/1998, str. 12, které s věcí zřejmě souvisí.

CO VLASTNĚ ŘEKL POSLANEC TOLLNER? – pokračování ze str. 13

nebylo považováno za „zvrácenost“ a běda každému, kdo by si to troufl veřejně prohlásit.

Katolická pozice je jasná: nenávidět hřích, ale milovat hříšníka. Láska k hříšníkovi vylučuje jakoukoliv diskriminaci nebo dokonce perzekuci osob s odlišnou sexuální orientací. To ale neznamená, že katolíci musí přestat nazývat realizaci této odlišné sexuální orientace hříchem. Tolerance k člověku, odmítání diskriminace a respektování jeho lidských práv je jedna věc, ale pravda je druhá věc a k toleranci a právům člověka též patří možnost vyslovit tuto pravdu, kterou hlásá Písmo sv. a Církev, pravdu o hříchu a o tom, že hřích je nutno jasně a bez vytáček a zlehčování pojmenovat. Poslanci Tollnerovi náleží dík za příklad, který křesťanům a všem slušným lidem dal.

Radomír Malý

Jeho pohled mnou otrásl

Bílá kronika k roku seniorů

Když se naše společenství počátkem roku 1996 usadilo ve venkovské krajině u Ommerbornu, projevílo nám mnoho starousedlíků své sympatie a svou radost. Brzy se vytvořily zvláštní kontakty s jedním manželským párem. Měli kolem 60 let a chodili věrně každý den na mši svatou. Byla to docela prostá víra, nic vyumělkovaného. Bylo z ní však možno vycítit hlubokou pravou zbožnost, zjevné znamení vnitřně prožívaného spojení s Bohem.

Pan František trpěl kloubovým revmatismem a jeho stav se časem stále více zhoršoval. Nejříve mohl přicházet do kostela alespoň o holích. Pak došlo na invalidní vozík, klouby na rukou i nohou se křivily a působily velké bolesti.

Přede mší svatou i po ní jsme se vždy krátce pozdravili a vyměnili několik slov. Pokaždé mě hluboce dojímala statečnost a vnitřní síla, s jakou náš soused snášel svou nemoc. Nikdy ani nejmenší náznak stížnosti nebo trpkosti, místo toho naopak stále neotřesitelný vlídný úsměv, který navozoval porozumění a klid. Časem jsme se více blíže seznámili. Pochopila jsem, že náš přítel skutečně žije plně z Eucharistie a z hlubokého vnitřního vztahu k Panně Marii. Jeho životní svědectví mi pomáhalo získat důvěru a vytrvalost při mých vlastních každodenních zkouškách.

Předloni v adventní době mu musela být amputována noha. Bolesti přibývalo. Na mši svatou již nemohl. Doma jej jeho paní

Pan František se svou vnučkou

s láskou ošetřovala, ale bylo zřejmé, že se blíží konec.

O Vánocích jsem náhle pocítila, že musím tuto rodinu navštívit. Cestou jsem pocítila strach a bezmocnost, jak mám vzhledem k očekávanému setkání s utrpením popřát těmto lidem požehnané Vánoce. V pokoji nemocného jsem našla člověka, který ve svém zmrzačeném těle prožíval jen bolest a ležel zcela bezmocně jako malé dítě. Přes všechno toto dokonalé zubožení vycházela z něho velká vnitřní soustředěnost a síla. Na jeho tváři byl stále tentýž nezměněný dobrotivý úsměv! Bylo mi, jako bych viděla bezmezně láskyplný obličej Otce na nebesích. Tento nevinný, něžný pohled se mi vtiskl hluboko do duše a do paměti. Provází mě od té doby jako balzám.

Skrze Františka, který dva dni po Vánocích odešel k Pánu, mohla jsem pocítit obzvláštním způsobem velkou něhu Boha Otce.

Sestra Sabina od Eucharistie z komunity blahoslavenství Feuer und Licht, foto FeL

BAZILIKA NA MENDLOVĚ NÁM., STARÉ BRNO

V neděli 2. 5. 1999 v 9.00 hod. bude celebrovat mši svatou R. D. Mgr. Daniel Herman, tiskový mluvčí České biskupské konference. V 10.00 hod. bude beseda v klášterním domě na téma: Církev a sdělovací prostředky v dnešní době.

DUCHOVNÍ OBNOVA PRO LAIKY Pořádá katolický institut MILES JESU BRNO

pro svobodné i ženaté muže od 17 do 35 let. Termín: 30. 4. – 2. 5. 1999. Téma: „Mistře, co dobrého mám udělat, abych dosáhl věčného života?“ (Mt 19,16) Přihlášky a informace: Miles Jesu, Kamenná 59, 639 00 Brno Tel.: 05/43 21 52 65 E-mail: mjbbrnomen@brn.czn.cz

OLOMOUC 8. 5.: V rámci diecézní pouti k sv. Janu Sarkandroví mohou poutníci od 12. do 17. hodiny navštívit „Sarkandrovku“, místo, kde sv. Jan vytrpěl mučení a zemřel. Výkladem, recitací a scénkou doprovodí sourozenci Černí.

Unie křesťanských pedagogů, pobočka Praha, vás zve na přednášku prof. ThDr. Václava Wolfa

ROLE PANNY MARIE V DÍLE SPÁSY,

kteřá se bude konat v úterý 4. května 1999 v 18 hod. (vchod se zavírá v 18.15 hod.)

v sále sv. Voršily, vchod z Ostrovní ulice č. 11., Praha 1. V rámci tohoto filozoficko-teologického cyklu budou další přednášky vždy první úterý v měsíci tamtéž.

Malé katecheze o Bohu III.

3. Vědecký důkaz...?

Při vyprávění o existenci Boží se dovídáme nejen v katechezi ve škole, ale i v mnohých odborných knihách: Že Bůh je, můžeme dokázat z toho a z těchto důvodů! Je vůbec oprávněné takto mluvit a psát? Jak je to vlastně s vědeckými důkazy Boha? Řekněme si to hned na rovinu: Žádné přírodovědecké důkazy pro existenci Boží nejsou. Snad někdo z našich věřících bude zklamán. Pro jejich útěchu platí: stejně ale neexistují důkazy, že žádný Bůh není! A proč?

Existuje dvojitý řád: Řád ducha a řád hmoty. Bůh stejně jako pravda, krása, dobro, láska, nebo jako nenávisť, lež, zlo patří do řádu abstraktního, duchového. Proto je nelze měřit na metry a litry či vážit na kila, jak by to žádala tzv. experimentální věda, matematika, fyzika – a jak by to chtěli i mnozí kolem nás, zvláště nevěřící. Toto vše není tedy otázka přírodovědní, ale filozofická.

Proto také sv. Tomáš Akvinský ve své teologické Summě v odstavcích, ve kterých

pojdnává o Boží existenci, neužívá slůvka „důkaz“, ale píše jen o „cestách“ vedoucích k poznání Boha. Těchto cest udává pět. Jejich obsah budeme sledovat příště. Nejsou však dokonalé, každá cesta má své mezery. Proto daroval Bůh pokorným duším vyšší poznání pomocí zjevení sebe. Je to Zjevení Starého a Nového zákona.

Sv. Tomáš Akvinský (1225-1274) navazuje na řeckého filozofa Aristotela (384-322 př. Kr.). Když řecký filozof Andronikos z Rhodu pořádal r. 70 př. Kr. Aristotelova díla, zařadil v knihovně díla pojednávající o jsovcu, bytí, jeho částech, počátcích a příčinách za knihy pojednávající o přírodě, stavbě světa, velikosti a podobě těles... Tyto nazval „ta fysica“, ony pak „ta meta ta fysica“ tj. spisy, které následují po knihách fyzických. Poněvadž knihy druhého oddílu jednaly o tom, co je nad a za smyslovými jevy, začalo se užívat slova „metafyzika“ k označení vědy, která pojednává o věcech transcendentálních, nadpřirozených, nadsmyslových. A do této oblasti patří i skutečnost Boha. Proto pro důkazy existence

NOVÍ SVĚTCI

V neděli 18. dubna kanonizoval Jan Pavel II. tři blahoslavené: Francouze Marcelina Jana Benedikta Champagnata (1789-1840), zakladatele Kongregace marianistů a sester Panny Marie, Itala Jana Calabria (1873-1954), zakladatele Chudých sluhů a chudých služebnic Boží Prozřetelnosti a Italku Augustinu Pietrantoniovou (1864-1894), řeholnici Institutu Božího Milosrdenství. Ve 35 kanonizačních obřadech vyhlásil Jan Pavel II. za svaté 280 osob.

POZDNÍ POVOLÁNÍ

V kolumbijském semináři Krista Velekněze pro pozdní povolání ukončilo již studium 900 kněží. V současné době se zde připravuje 187 seminaristů z devíti zemí Latinské Ameriky. Jsou mezi nimi vysokoškolští profesori i bývalí dělníci a rolníci. Seminář v La Ceja oslavuje 40 let svého trvání.

KAI

Boha nelze použít vědeckých přístrojů a zákonů, jakých používáme ve fyzice, astronomii, biologii, matematice. Kromě jiných cest k poznání Boha je i cesta filozofického myšlení! Toto bude také naše metoda.

P. Antonín Pospíšil

Liturgická čtení

Neděle 2. 5. – 5. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 6,1-7
Ž 33(32),1-2.4-5.18-19 Odp.: 22a
2. čt.: 1 Petr 2,4-9
Ev.: Jan 14,1-12

Pondělí 3. 5. – svátek sv. Filipa a Jakuba

1. čt.: 1 Kor 15,1-8
Ž 19(18),2-3.4-5 Odp.: Řím 10,18b
Ev.: Jan 14,6-14

Úterý 4. 5. – ferie

1. čt.: Sk 14,19-28
Ž 145(144),10-11.12-13ab.21 Odp.: srv. 12a
Ev.: Jan 14,27-31a

Středa 5. 5. – ferie

1. čt.: Sk 15,1-6
Ž 122(121),1-2.3-4a.4b-5 Odp.: srv. 1
Ev.: Jan 15,1-8

Čtvrtek 6. 5. – památka sv. Jana Sarkandra

1. čt.: Sk 15,7-21
Ž 96(95),1-2a.2b-3.10 Odp.: 3
Ev.: Jan 15,9-11

Pátek 7. 5. – ferie

1. čt.: Sk 15,22-31
Ž 57(56),8-9.10-12 Odp.: 10a
Ev.: Jan 15,12-17

Sobota 8. 5. – nez. pam. P. Marie,

Prostřednice všech milostí

1. čt.: Sk 16,1-10
Ž 100(99),1-2.3.5 Odp.: 1
Ev.: Jan 15,18-21

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	2.5.	3.5.	4.5.	5.5.	6.5.	7.5.	8.5.
Antifona	518	1673	518	518	1708	518	518
Žalm	783	786	783	783	786	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	518	1673	518	518	1708	518	518
Antifony	587	1359	843	858	874	890	906
Žalmy	813	813	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	587	1674	594	598	1710	604	1362
Antifona k Zach. kantiku	588	1360	595	598	1361	604	1362
Prosby	588	1675	595	598	1711	604	909
Záv. modlitba	588	1360	595	599	1361	605	1362

Modlitba během dne:

Hymnus	519	519	519	519	519	519	519
Antifony	519	519	519	519	519	519	519
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	589	1676	596	599	602	605	913
Záv. modlitba	588	1360	595	599	602	605	913

Nešpory:

SO

Hymnus	517	517	1677	517	517	1714	517	517
Antifony	585	590	1360	853	868	884	900	609
Žalmy	808	823	1678	853	868	884	901	916
Kr. čtení a zpěv	586	590	1680	596	600	1717	606	609
Ant. ke kant. P. M.	586	590	1360	597	600	1361	606	610
Prosby	586	590	1681	597	600	1718	606	610
Záv. modlitba	588	588	1360	595	599	1361	605	612
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

Jiřina Kolářová:

MARIÁNSKÉ MEDITACE

Panna Maria stojí v čele lidských dějin. Ona, spojená s Kristem, je tu pro Krista. Ona přináší Krista světu. Ona je to, která silou Ducha Svatého svým božským mateřstvím činí Krista naším bratrem. Jako je Matkou Krista podle těla, tak je i Matkou pro mystické tělo Kristovo, pro nás pro všechny.

Tento výrok papeže Jana Pavla II. uvádí tento soubor mariánských úvah vhodných jako čtení při bohoslužbách slova, při májových pobožnostech nebo říjnových duchovních aktivitách. Je však také krásnou meditativně zaměřenou četbou rozvíjející náš duchovní život.

Brož., A5, 64 stran, 49 Kč

Andrea D'Ascanio:

OTEC PROMLOUVÁ KE SVÝM DĚTEM

Brožura o omilostněné francouzské řeholnici, věnovaná problematice úcty k Bohu Otci. V době, kdy je svět sužován světskými naukami, ateismem a moderními filosofiemi a zapomíná na milosrdného a dobrotivého Otce, který tak miloval svět, že poslal svého jediného Syna, aby všichni byli jedno tělo v Kristu a společně s Ním se stali Božími dětmi, nás Bůh Otec oslovuje a učí nás velké lásce a úctě, aby nás mohl proměnit a zahrnout nejvyššími výhodami.

Brož., A5, 52 stran, 39 Kč

Marie Simmaová:

DUŠE V OČISTCI – CO JSEM S NIMI PROŽILA

Autorka, německá mystička tohoto století, pomáhala duším v očistci už od dětství modlitbou a obětováním odpustků. Od roku 1940 se na ni začaly obracet duše s prosbou o pomoc. Na svátek

Všech svatých r. 1953 začala tedy pomáhat smírným utrpením. O tom, co se Marie Simmaová dozvěděla od duší v očistci o současné době, jejích potřebách, nebezpečích a prostředcích spásy, hovoří kniha, jejíž dotisk jsme právě připravili.

Brož., A5, 84 stran, 46 Kč

V MĚSÍCI KVĚTNU ČTEME...

P. Jerzy Domański:

**MYŠLENKY SV. MAXMILIÁNA
 M. KOLBEHO O PANNĚ MARIÍ**

Brož., 120x190 mm, 160 stran, 65 Kč

Sv. Petr Kanisius:

**MARIA, NEDOSTIŽNÁ PANNA
 A SVATÁ BOHORODIČKA (2 díly)**

Brož., A5, celkem 542 stran, cena kompletu 299 Kč

P. Antonín Šuránek:

RŮŽENCOVÁ ROZJÍMÁNÍ

Brož., A5, 80 stran, 57 Kč

Jiřina Kolářová:

MARIA VE SVĚTLE DUCHA SVATÉHO

2. vydání

Brož., A5, 120 stran, 58 Kč

Ladislav Simajchl:

MARIA A DNEŠNÍ ŽIVOTNÍ STYL

Brož., A5, 60 stran, 18 Kč

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 EXPEDICE
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1

Odesílatel:

Novinově vylátné

**Pláceno převodem
 706 035**

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bíduy v oblasti víry a mravů. Nezná- mená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.inenet.cz; http://www.ova.inenet.cz/svetlo). Registrční značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.